

Thâm Ái Như Trường Phong

Contents

Thâm Ái Như Trường Phong	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11: Tiểu Phiên Ngoại	17
12. Chương 11-2	19
13. Chương 12	21
14. Chương 13	22
15. Chương 14	23
16. Chương 15	25
17. Chương 16	26
18. Chương 17	28
19. Chương 18	29
20. Chương 19	32
21. Chương 20	35

Thâm Ái Như Trường Phong

Giới thiệu

Thể loại: Nữ tôn, trùng sinh, nửa thuần sinh, sủng vănEditor: Sakura TrangTrang chu mộng điệp, cuối cùng thật là trời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-ai-nhu-truong-phong>

1. Chương 1

Editor: Sakura Trang

Trang chu mộng điệp, cuối cùng thật là trời cao chiều cổ, còn vẫn là trải qua mộng Nam Kha.

*mộng Nam Kha: được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó.

Hạ Tịch Nghiễn say trong mơ, bình tĩnh giấc mơ, cuối cùng thân ở đình viện có chút nhỏ hẹp.

Mặt trời chói chan nóng bức chiếu người đều có chút không mở mắt ra được.

Hạ Tịch Nghiễn hoảng hoảng hốt hốt không biết thân ở nơi nào, ánh mắt nhưng chưa xốt đến không nhận được nghĩ rơi lệ.

Nàng nhìn cửa phòng mở ra đóng vào, thị nữ bưng nước nóng đi vào, một lát sau lại bưng nước nhiễm đỏ đi ra.

Sắc mặt mỗi một người đều vội vã, trên mặt mỗi người cũng lộ ra nôn nóng. Chợt có người vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt nàng, nói là cái gì hải tử không giữ được, vừa nói cái gì mà quý quân không chịu phối hợp bọn họ.

... Lộn xộn cái gì.

Hạ Tịch Nghiễn dường như có chút hiểu, nhưng trong đầu óc vẫn loạn một đoàn.

Nàng chợt đứng mạnh dậy, chân bước nhanh lại có chút run rẩy.

Nàng cũng không quá rõ mình phải làm gì, chẳng qua là như liều mạng chạy vào trong phòng.

Không để ý tất cả mọi người ngăn trở, không để ý toàn bộ.

Trong phòng đậm mùi máu tanh gần như để cho người nghẹt thở, nàng chạy nhanh tới trước giường, nhìn người sắc mặt ảm đạm hấp hối trên giường, trong đầu óc bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện.

Thời gian quá lâu, những thứ nên quên không nên quên kia, đều bị nàng từ từ lãng quên.

Nàng cúi người xuống, hôn nhẹ môi bị chà đạp vết máu loang lổ của người nọ.

Một tay nhẹ nhàng xoa nhẹ bụng cao ngất của y, càng có thể cảm nhận được động đập của thai nhi.

Y hơi hé mắt, nhìn mắt tràn đầy ôn nhu của nữ tử, thanh âm cực thấp phun ra hai chữ.

Hạ Tịch Nghiễn đến gần nghe, mơ hồ chỉ nghe được hai chữ “Hạ Tịch”.

Nước mắt nhưng chớp mắt mãnh liệt tuôn rơi.

Lúc bọn họ mới gặp, lưu lạc giang hồ, thoải mái bữa bãi không câu nệ.

Khi đó y chỉ biết nàng kêu “Hạ Tịch”, cũng không biết phía sau còn có một cái chữ “Nghiễn”.

Đó là thời gian tốt đẹp nhất mà nàng từng trải qua trong cuộc sống, đại khái lần đầu tiên, cũng là duy nhất.

Nàng đều đang nhanh muốn quên mất.

“Hải tử... Không muốn... Không cần đi...” Y tựa hồ là quá đau đớn, toàn bộ người cũng có chút run rẩy.

Hạ Tịch Nghiễn vội vàng ôm lấy y, tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của y, nhẹ giọng nói ở bên tai y, “A Thanh, A Thanh không sợ, chúng ta sẽ còn có hải tử...”

“Sẽ không... Sẽ không... Ô... Thứ cuối cùng... Người cho ta...” Lâm Hoài Thanh đã có chút thần chí không rõ, nói chuyện cũng mơ mơ màng màng.

Nàng nhưng đau lòng không chịu nổi.

Nhẹ nhàng hôn hôn vành tai của y, nàng vẫn là muốn thuyết phục y, “Sẽ có... A Thanh, A Thanh yên tâm, Hạ Tịch bên cạnh chàng, sau này một mực bên cạnh chàng, chúng ta sẽ còn có rất nhiều rất nhiều hải tử... Rất nhiều...” Dứt lời nàng lại cũng mang theo ghen ngạo.

Cuối cùng có thể có hải tử hay không, đời trước không phải đã có kết quả rồi sao?

“Người không muốn hải tử... Người không muốn...” Người trong ngực lại bắt đầu giãy giụa.

Hạ Tịch Nghiễn rất sợ bị thương y, vội vàng đồng ý, “Được, ta đồng ý với chàng! A Thanh ngoan, A Thanh đừng động... Chàng yên tâm, hải tử nhất định sẽ ở lại!”

Hạ Tịch Nghiễn khẽ nâng người y lên, ôm lấy y từ phía sau. Trên tay tụ chân khí thay y nhẹ khẽ vuốt ve bụng.

Lại kêu người hầu thiếp thân đi vào, “Đi gọi Tô Tử Nhược nhanh tới, nói cho nàng, chuyện của nàng bỗng vương đồng ý với nàng!”

2. Chương 2

Editor: Sakura Trang

Lúc Lâm Hoài Thanh tỉnh lại đang bị người ôm vào trong ngực.

Sau lưng dựa vào ngực người kia, bụng mơ hồ có chút trụ đau cũng bị hai tay ấm áp an ủi.

Y lại có một cái chớp mắt cảm thấy toàn bộ mọi thứ thật tốt đẹp.

Hạ Tịch Nghiễn từ phía sau hôn hôn vành tai của y, “Tỉnh?”

Lâm Hoài Thanh không nói gì.

“A Thanh, bụng có còn đau hay không?”

“...”

“A Thanh, người nhìn ta nói được là làm được, bảo bảo quả nhiên vẫn còn ở đi ~ “

“...”

“Người đều không để ý ta A Thanh ~ “

“A Thanh A Thanh, người nhanh trả lời ta một tiếng!”

“A Thanh người đừng nóng giận rồi, A Thanh ngoan ~ “

“... A Thanh, ta biết lỗi rồi.”

Đầu Hạ Tịch Nghiễn tựa trên bả vai y, ấm áp tốt đẹp chân thật trong ngực để cho nàng gần như rơi lệ.

Ôm lấy y thật chặt, rõ ràng trong lòng thích ý hưởng thụ phải chết, ngoài miệng nhưng nói liên miên ấy náy, khổ sở tự trách để cho trong lòng người không đành lòng.

Hạ Tịch Nghiễn dán lên sau lưng y, nhưng cảm thấy người trong ngực lại có chút hơi run.

Trong lòng không khỏi thất kinh, vội vàng thẳng người lên đi xem y, “A Thanh! Bụng đau dữ dội ——” Lời còn chưa dứt lại thấy nam tử một mực không nói một lời đã sớm lệ rơi đầy mặt.

... Thật là...

Nàng lập tức liền bị đánh trúng tim, thoáng chốc đau lòng không kìm được.

“A Thanh...” Thanh âm gần như thở dài bị nuốt mất vào lúc răng môi hòa vào nhau.

Hạ Tịch Nghiễn không nhịn được cúi người cẩn thận hôn y, một tay chống giường, một tay xoa mặt y.

Lâm Hoài Thanh bắt đầu vẫn là không nhúc nhích, dần dần mới có hơi như có như không đáp lại.

Này đã đủ để cho nàng vui mừng như điên.

“Ngô...” Không biết qua bao lâu, Lâm Hoài Thanh liền cảm giác trong bụng đột nhiên đau xót, bất ngờ không kịp đề phòng hừ ra tiếng, trên mặt chớp mắt rút đi huyết sắc.

Hạ Tịch Nghiễn mới từ tỉnh lại trong lưu luyến, vội vàng ngồi dậy, ôm người vào trong ngực, tỉ mỉ xoa bụng.

Đau đớn cũng không phải là một cái chớp mắt liền đi qua, toàn thân Lâm Hoài Thanh mềm nhũn, tay siết chặt áo ngủ bằng gấm, hơi cuộn tròn ở trong ngực nàng cố nén đau đớn.

Chốc lát đau đớn dần giảm bớt, y thật sự là không còn sức lực nhúc nhích, liền đóng mắt nằm ở trong ngực nàng.

Không nhìn thấy, thì càng có thể cảm giác được tay nàng khẽ xoa ở trên bụng mình.

Dùng sức rất nhẹ, cũng rất có phương pháp, so với chính y lúc đau vô cùng qua loa ngừng một lát lại xoa tốt lắm không biết bao nhiêu.

Rất lâu y, không bị nàng đối xử ôn nhu như vậy.

Lúc Thoải mái nhanh muốn ngủ mất, người nọ từ từ dừng tay lại, đem y từ từ thả lên giường, thay y dịch tốt chăn, tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái trên bụng y, trấn an thai nhi trong bụng, sau đó rón rén ra cửa.

Lâm Hoài Thanh thoáng chốc không có buồn ngủ, tay không khỏi nắm chặt kéo căng tấm trải giường dưới người.

Không giữ được... Y từ đầu đến cuối không giữ được nàng.

Y không mở mắt, nhưng có thể cảm nhận được hốc mắt nhanh chóng ướt át.

Lâm Hoài Thanh, kết quả phải bao lâu người mới có thể học không dễ dàng buông xuống phòng bị với nàng.

Suốt hai năm đầu hiu, còn ở lúc mang thai bị khinh thường.

Lúc nửa đêm thức tỉnh cô tịch, một mình chịu đựng đau đớn.

Còn chưa đủ sao?

Năm đó vô số lần hứa hẹn cả cuộc đời, quay đầu lại lại chẳng qua ngắn ngủi một năm rưỡi.

Nhưng mà, y vẫn yêu nàng.

Trong đầu tất cả đều là suy nghĩ lung tung, đau đớn trong bụng dần dần dừng lại bắt đầu xuất hiện.

Nhắm hai mắt cũng sắp không ức chế được nước mắt mãnh liệt, y lại đột nhiên bị một cái ôm ôn nhu.

“... A Thanh, A Thanh!” Tiếng kêu êm ái nhưng lộ ra nóng nảy, cuối cùng Lâm Hoài Thanh cũng mở mắt ra.

Hạ Tịch Nghiễn sốt ruột không kìm được, lúc này thấy y tỉnh lại mới có mấy phần an tâm, “Làm sao? A Thanh thấy ác mộng sao?”

Lâm Hoài Thanh rũ xuống mí mắt không nhìn nàng, nhưng lòng dần dần lắng xuống.

Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng y, giống như dụ dỗ trẻ nít vậy, “Không sợ a, không có chuyện gì A Thanh, sau này ta đều ở đây.”

Lâm Hoài Thanh không biết sao lỗ mũi đau xót, nước mắt bất ngờ không kịp đề phòng liền rớt xuống.

Nàng bị làm sợ hết hồn, hơi có chút tay chân luống cuống, “A Thanh...”

Lâm Hoài Thanh chợt tựa đầu vào trong ngực nàng, không chút nào ức chế khóc ra thành tiếng, ô ô nghẹn ngào làm cho lòng người tan vỡ.

Hạ Tịch Nghiễn cảm giác y phục trước ngực rất nhanh liền ướt một khối lớn, vừa đau lòng vừa buồn cười, cánh tay thuận thế vòng lên y, tay phải khẽ vuốt ve nhẹ tóc của y.

“Thật là tiểu hài tử sao? Tốt lắm a, không nũng nịu, ngoan ~ A Thanh bảo bảo ~” trong giọng nói thanh lệ của nữ tử mang đậm cưng chiều cùng nụ cười.

Lâm Hoài Thanh không nhịn được vương tay nắm lên ống tay áo của nàng.

Y làm sao chịu đẩy nàng ra, làm sao chịu...

Nàng cũng không sai không phải sao? Nàng cũng không đui y ra phủ, cũng không có mắt lạnh nhìn y, thậm chí nàng cũng không để những hạ nhân kia lạnh nhạt với y như vậy...

Nàng chẳng qua là không nhiệt tình như trước, không thời thời khắc khắc nghĩ về y nữa... Nhưng những cái này đủ rồi.

Ít nhất, nàng vẫn có một ít yêu y.

Một lần nữa... Lâm Hoài Thanh nằm ở trong ngực nàng, một lần nữa kiên định tín niệm.

Một lần cuối cùng... Vạn kiếp bất phục cũng tốt.

3. Chương 3

Editor: Sakura Trang

Đem người dễ tốt, Hạ Tịch Nghiễn dè dặt đỡ y tựa vào đầu giường, lại cầm một bộ y phục khoác lên người y, rất sợ người.

Hiện tại mùa hè, cũng chỉ do lần trước Lâm Hoài Thanh suýt nữa để non, mất máu quá nhiều mới đặc biệt sợ lạnh, nếu không cẩn thận sẽ sinh bệnh.

Hạ Tịch Nghiễn cầm gối mềm tựa vào sau lưng y, lúc này lại bưng ly nước đường đồ dủ người uống vào.

Lâm Hoài Thanh luôn luôn không thích uống đồ quá ngọt, uống một hai cái liền nghiêng đầu cự tuyệt.

Nàng cũng biết chịu uống mấy hớp đã coi là nể mặt mình, cũng không bắt buộc, chẳng qua là đảo mắt lại kêu thị nữ bưng tới bữa trưa.

Trong thật là một chút khẩu vị cũng không, trong bụng buồn đau một mực liền không giảm bớt. Nhưng không chịu nổi nàng ôn ngôn nhuyển ngữ, rốt cuộc là ăn một chút cháo gà xé sợi.

Cháo kia dường như còn chưa tới dạ dày liền đưa tới cảm giác buồn nôn mãnh liệt. Cuối cùng Lâm Hoài Thanh không nhịn được, nằm ở mép giường nôn không ngừng.

Đầu tiên là miếng cháo kia và nước đường đồ lúc trước uống vào, quả thực không còn chút gì để nôn lại nôn ra chút nước dạ dày chua, sau đó liền tựa như không còn sức lực nôn ọe.

Hạ Tịch Nghiễn bị dọa sợ, vội vàng ôm người y để giữa bụng áp đến mép giường.

Lâm Hoài Thanh khó chịu cực kỳ, coi như miễn cưỡng đè nén cũng không được mấy giây lại đưa đến cảm giác buồn nôn mãnh liệt hơn.

Thật vất vả dừng lại, cả người cũng mất hơn nửa sinh lực.

Lâm Hoài Thanh bị nàng ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận biến thành màu đen, chỉ có thể nhắm mắt lại cố nén.

“Ừ... A...” Y như là vô cùng khó chịu, cả người rụt một cái trong ngực nàng, bất giác tràn ra chút rên rỉ.

Hạ Tịch Nghiễn đau lòng nhanh muốn điên, nhưng chỉ có thể ngây ngốc ôm y, nhiều nhất là xoa xoa bụng thay y, hy vọng hài tử không vào lúc này tham gia náo nhiệt.

Những thứ khác, nàng lại cái gì cũng không làm được.

Cũng chỉ có thể vô cùng lo lắng hy vọng thị nữ đi kêu đại phu có thể tới nhanh chút.

Hạ Tịch Nghiễn cúi đầu hôn lên môi của y, thấp giọng dụ dỗ, “A Thanh nhịn một chút a, ngoan, đại phu lập tức tới ngay... Bảo bảo... Rất nhanh cũng không khó chịu a...”

“Chắc chắc... Còn bảo bảo nữa, cũng không thấy buồn nôn ~” Cửa chợt truyền tới một đạo giọng nữ, âm dương quái ngữ lại để cho Hạ Tịch Nghiễn tinh thần chấn động.

“Nói nhảm nhiều như vậy! Mau tới!” Lúc đối mặt với người này giọng liền tỏ ra chẳng còn chút chẳng phải nữa.

“Yêu yêu, này đây ngộ khác biệt...” Người vừa tới bủ môi một cái, dưới chân nhưng một chút cũng không chậm, mấy bước đi tới trước giường.

“Sách, này còn nôn nữa.” Dứt lời ghét bỏ phẩy phẩy trước mũi, nhìn người trên giường lại là nói nhảm một đồng lớn, được rồi được rồi đừng chán ngấy nữa, thật khi dễ ta độc thân tốt khoe khoang đúng không? Hơn nữa người ôm ta nhìn cái gì a?”

Hạ Tịch Nghiễn đã sớm luyện ra bản lãnh chỉ nghe trọng điểm, nghe vậy cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên trán y, “A Thanh không sợ, đại phu giúp chàng nhìn một chút a.”

Lâm Hoài Thanh ráng mở mắt ra, mặc cho nàng cẩn thận để cho mình nằm lại trên giường, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời đi nàng.

“Tới! Ta nhìn một chút a.” Tô Tử Nhược tiến lên trước, kéo chăn ra, tay đặt trên bụng cao ngất của y sờ xoa bóp một cái.

Lâm Hoài Thanh hơi có chút không được tự nhiên, quay đầu đi chịu đựng, nhưng không ngờ Tô Tử Nhược bỗng dừng một chút lực, y không có chút nào chuẩn bị, lại trực tiếp đau rên lên tiếng.

“Này người nhẹ một chút!” Hạ Tịch Nghiễn ở một bên nhìn kinh hồn bạt vía, hận không thể lập tức xông lên ôm người vào trong ngực an ủi.

“Biết biết!” Tô Tử Nhược không quay đầu lại, tùy ý phất tay một cái, trong tròng mắt hài hước nhưng dần dần trở nên nghiêm túc.

“Được, tới! Chúng ta cởi quần xuống nhìn một chút a.” Lời này nhưng là quay đầu nói với Hạ Tịch Nghiễn.

Hạ Tịch Nghiễn sững sốt một chút, liền vội vàng tiến lên hôn hôn môi của Lâm Hoài Thanh, “Để cho đại phu nhìn một chút, có được hay không?”

Lâm Hoài Thanh mân mím môi, tay nhẹ kéo lấy vạt áo của nàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng, “Kia nàng đừng đi xa như vậy, chỉ ở gần bên ta như vậy.”

Hạ Tịch Nghiễn nghe vậy dứt khoát ngồi ở trên giường nhỏ, nắm thật chặt tay của y, “Được, ta ở bên chàng.”

Lâm Hoài Thanh phối hợp cởi ra tiết lộ, đúng như dự đoán, Tô Tử Nhược nhìn thấy hạ bộ có một khối vết máu màu nâu.

Lại để cho người cong chân lại, kiểm tra cẩn thận tình huống huyết. Vừa áo vén lên sờ tử mĩ bụng một lần.

“Tốt lắm ~” Tô Tử Nhược vỗ vỗ tay, “Có thể rồi có thể rồi, sẽ nôn là bởi vì lúc thai nhi phát triển chèn ép đến dạ dày, sau này lúc ăn uống thích hợp xoa sẽ khá hơn một chút. Còn có chính là một tuần này trước đừng xuống giường, chú ý nghỉ ngơi a. Những thứ khác không vấn đề gì... Oh đúng rồi, hài tử là giữ được, nhưng mà màng thai có chút bị tổn thương, ra máu một ít còn ở ở trong phạm vi khống chế, bình thường nếu người cảm thấy bụng có chút đau vậy cũng là hiện tượng bình thường, nhịn một chút đi, nếu không nữa thì sẽ để cho vương nữ giúp người xoa xoa a ~ ân hử ~ “

Dứt lời liền không đứng đắn, Lâm Hoài Thanh nhìn hình dáng nàng nháy nháy mắt có chút buồn cười, lần này mới là thật yên lòng.

“Chàng nhìn, ta nói hài tử sẽ giữ được thì sẽ giữ được đi ~” Hạ Tịch Nghiễn cũng là mặt đầy đắc ý, đưa đến Lâm Hoài Thanh không khỏi buồn cười.

“Chắc chắc, tốt lắm tốt lắm, ta đi khai thuốc. Tiểu Nghiễn tử tạm biệt!” Tô Tử Nhược xoay người đi ra ngoài, đưa lưng về phía bọn họ phất phất tay.

Hạ Tịch Nghiễn nghe vậy ngược lại là sửng sốt một chút, rất nhanh kịp phản ứng, “Ô Tô Tử Nhược người gan thật lớn a! Kêu tiếng nữa thử xem!”

“Ai yêu ~ vương nữ khai ân, dân nữ không dám a!” Lời còn chưa dứt lại là họa phong chuyển một cái, “Cáp cáp cáp cáp cáp hắc Hạ Tịch Nghiễn người cái kẻ ngốc! Người không đến có tin hay không thuốc này ta liền không khai ~ “

“Người dám!”

“Người nhìn ta có dám hay không ~ “

Hạ Tịch Nghiễn: “...”

Không nhận được hôn một cái môi của y, “A Thanh mệt mỏi liền trước ngủ một chút đi, đi theo đi theo nàng đi khai phương thuốc a.”

Lâm Hoài Thanh suýt nữa cười hết hơi, kéo tay nàng sờ một cái ở trên bụng mình, sau đó vung tay lên cho đi, “Đi đi ~ “

4. Chương 4

Editor: Sakura Trang

Bên trong thư phòng sắc mặt hai người cũng không ung dung tựa như vừa nãy.

“Này nói đi, đây không phải là chân ái chứ?” Nói ra lời tràn đầy hài hước như vậy nhưng trên mặt người không thấy bất kỳ ý đùa giỡn nào.

Hạ Tịch Nghiễn còn chưa đáp lại, người nọ đã tự mình nói một chút, “Nếu là chân ái, sao còn để cho y chịu tội này. Vốn là lúc đầu hài tử kia phát triển cũng không tốt lắm, lưu rút cũng được đi, người thế nào còn mạnh lưu lại?”

Hạ Tịch Nghiễn mân chặt môi, không nói gì.

Trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Khi đó, hài tử là không có.

Trong lòng nàng có thẹn, có lẽ còn có chút nhớ tới tình xưa, có lẽ cuối cùng còn tồn chút yêu quý, tóm lại cũng là cưng chiều y rất lâu.

Nhưng mà lâu nữa, cuối cùng cũng là chán ghét.

Khi đó nàng còn trẻ, hơn hai mươi tuổi, vừa xuất thân tôn quý, thiên chi kiêu nữ, rốt cuộc là bị mê mắt.

Chẳng qua chỉ ngắn ngủi một năm, y liền qua đời.

Về sau nữa, nàng ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, cuộc sống một ngày lại một ngày trôi qua, nàng lại cũng chưa từng có lúc nào tim đập thình thịch như lần đầu gặp y.

Về sau nữa, nàng nhớ tới y càng ngày càng nhiều.

Về sau nữa, lúc nàng cũng là con cháu cả sảnh đường, nàng nhìn người khắp phòng, trước mắt hiện lên nhưng là nụ cười của y với nàng, bộ dáng mi mắt cong cong.

Khi đó, nàng mới biết, cả đời này của nàng, đại khái lúc đó có lẽ là đã từng có vật trân quý nhất.

Cũng là lúc đó, có lẽ đã mất đi tất cả.

Nào ngờ mai kia tỉnh mộng, cuối cùng vừa về đến lúc này.

Nàng làm sao chịu trở mắt nhìn hài tử của bọn họ rời đi, làm sao chịu nhìn y mất hết ý chí lần nữa.

“Rời rồi rồi! Tốt lắm a, ta không có thời gian cùng người ở chỗ này đau thương áy náy.” Tô Tử Nhược chợt rút ra một tờ giấy lớn từ trên bàn.

Lúc này Hạ Tịch Nghiễn mới thanh tỉnh lại, định thần một chút đi tới trước bàn.

“Sao, đừng nói ta bất không có đạo đức, đến lúc đó đập bảng hiệu thần y của ta.” Tay Tô Tử Nhược không ngừng, ngoài miệng cũng nói liên tục, “Phương thuốc này, năm chén nước nấu hai chén, rót từ hậu huyết vào, chặn lại, sau nửa giờ mới để nó chảy ra. Công cụ đợi một hồi ta đưa cho người, ăn cần săn sóc tử cung, cách một ngày một lần... ăn, còn có cái này, mỗi ngày một chén đừng dùng a... Oh oh, ngày hôm qua phương dùng tay dạy người dùng tốt vô cùng, đấm bóp dạ dày đợi một hồi ta nói một chút thêm cho người... Còn có thuốc tắm này...”

Tô Tử Nhược nói lời nhải không dứt, Hạ Tịch Nghiễn lại không nữa điểm không kiên nhẫn, thậm chí tới còn cầm bút ghi xuống.

“Cha, thật là! Khá tốt ta học phú ngũ xa, nếu không sớm muộn bị người ép khô!” Tô Tử Nhược cuối cùng để bút xuống, xoay xoay cổ tay.

Hạ Tịch Nghiễn liền cũng không ngẩng đầu một chút, đầu trong nhớ nàng mới vừa dặn dò, bút thoăn thoắt, chữ gần như muốn bay lên.

“Tốt lắm tốt lắm, nói chính sự mà.” Thật vất vả đến khi Hạ Tịch Nghiễn nhớ hết, Tô Tử Nhược còn kém nhảm chán đến rút ra đầu tóc chơi, “Coi như dựa theo ta nói dưỡng như vậy, tự thân y ưu tư cũng rất nặng, nhưng cũng không đến mức uất ức trước khi sinh... Mấy cái này tháng này ta ở tạm nơi này của người, chuyện đồng ý với ta đừng quên a! Người nếu dám bội ước, lão tử lập tức chạy!”

Lòng lòng Hạ Tịch Nghiễn hơi có chút không biết làm sao, “Ta biết.”

“Tốt, tới ta đem thủ pháp đấm bóp dạ dày nói cho người, người trở về luyện thật tốt.”

5. Chương 5

Editor: Sakura Trang

Người cuối cùng thua thiệt quá lợi hại, khi Lâm Hoài Thanh tỉnh lại lần nữa đã là giờ Dậu, vẫn là bị Hạ Tịch Nghiễn nửa hôn nửa đỡ gọi dậy.

Cả một buổi chiều, Hạ Tịch Nghiễn đã sớm đem thủ pháp đấm bóp luyện lô hỏa thuần thanh, một bữa cơm cũng là đồ ồm ồm một cái ăn hết.

Ban ngày ngủ quá nhiều, lúc này tinh thần Lâm Hoài Thanh rất khỏe mạnh. Bị ôm đi tắm sau liền vùi ở trong ngực Hạ Tịch Nghiễn, cùng nàng xử lý sự vụ một ngày trong phủ.

Nàng một tay đặt ở bụng cao ngất của y đánh vòng vòng, một tay cầm văn thư, cầm nhẹ nhàng để ở trên đầu y, thật là thích ý không nói nên lời.

Lâm Hoài Thanh thư thư phục phục nửa nằm, dưới eo nhét một cái gối, gánh nặng cũng giảm bớt không ít.

Trong lúc bầu không khí ấm áp người nông ta nông, bỗng nhiên có người hầu ở ngoài cửa cầu kiến.

Hạ Tịch Nghiễn buông vật trong tay xuống, gọi người đi vào.

Trong tay người hầu bưng cái khay, loáng thoáng nhìn thấy là một cái ống mềm to bằng ngón út người trưởng thành, một cái phễu đồ hình phễu, bên cạnh là hai chén nước thuốc màu nâu.

Người đến buông xuống đồ liền cung kính lui ra.

Hạ Tịch Nghiễn Lâm Hoài Thanh ôm Lâm Hoài Thanh, nhẹ nhàng hôn hôn vành tai của y, “A Thanh không sợ, ta nhẹ nhàng, rất nhanh sẽ xong.”

Lâm Hoài Thanh ôm eo nàng, mặt chôn ở trước ngực nàng, chốc lát mới nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Hạ Tịch Nghiễn xuống giường rửa sạch tay, từ từ thay y cởi xuống tiết khổ.

Đang giữa mùa hè, trong phòng vốn cũng không lạnh, nàng còn sai người đốt lên lò than, rất thoải mái ấm áp.

Toàn bộ hạ thân bại lộ ở trong mắt nàng, Lâm Hoài Thanh không nhìn được cạp chân, rử mắt.

Cũng không biết một cái cạp ở trong mắt nữ nhân nhưng càng lộ vẻ mê người.

Chân thon dài trắng nõn hơi kẹp chặt kéo căng, không tự chủ ma sát ma sát, nửa vắn chắn, cho người đánh vào thị giác mãnh liệt.

Hạ Tịch Nghiễn gần như là hô hấp cứng lại, liền cảm giác bụng một cổ nóng ran dâng trào.

Nàng bất động thanh sắc nuốt một ngụm nước miếng, lấy tay giúp y cởi y phục vốn mặc lỏng lẻo ra, lộ ra bụng tròn xoe.

Lâm Hoài Thanh có lẽ là bị nàng nhìn có chút ngượng ngùng, một tay xoa bụng, dùng chân nhẹ nhàng nàng nàng một chút.

Lúc này Hạ Tịch Nghiễn mới lấy lại tinh thần, cúi người đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trên bụng y, sau đó cầm lấy thuốc mỡ chuẩn bị sẵn đặt ở một bên.

Thuốc mỡ trên tay nàng thật mềm ấm áp, đợi đến lúc có chút dấu hiệu hơi chảy ra mới đem tay dò vào hậu huyệt của y.

Y dường như rất khẩn trương, toàn thân cũng căng thẳng kéo căng.

“A Thanh, buông lỏng chút.” Ngón tay một mực nhẹ nhàng ở chung quanh vòng vo, một tay kia xoa nhẹ ở nơi bắp đùi y.

Cho đến bắp thịt toàn thân y lỏng xuống, Hạ Tịch Nghiễn hôn bụng của y, trên tay thuốc mỡ đi vào bên trong.

Ngón tay ở bên trong tận lực ôn nhu thăm dò, vuốt lên từng cái nếp uốn.

Lâm Hoài Thanh cắn môi dưới, trên mặt đã là đỏ ửng một mảnh.

Y nằm đối mặt với bên trong giường, hai tay đặt ở bụng, một cái chân bị Hạ Tịch Nghiễn bắc lên.

Lâm Hoài Thanh nhắm hai mắt, cảm giác hậu huyệt một tắc một tắc vuốt ve để cho y không khống chế được trong miệng rên rỉ ngâm nga.

“Ngô... Ân...” Cũng không biết là đụng phải nơi nào, Lâm Hoài Thanh bất ngờ không kịp đề phòng kêu thành tiếng, hạ thân cũng khẽ ngẩng đầu.

Hạ Tịch Nghiễn từ từ rút ngón tay ra, sờ soạng một cái ở trên bụng y tỏ vẻ trấn an, sau đó cầm lên ống mềm ở một bên.

Cảm giác ống mềm vào bên trong cơ thể rất kỳ quái, mặc dù mới vừa đã khuếch trương đủ rồi, lúc này Lâm Hoài Thanh vẫn là cảm giác không thích ứng.

Thận trọng đưa ống mềm vào, Hạ Tịch Nghiễn đã xuất ra chút mồ hôi mỏng.

6. Chương 6

Editor: Sakura Trang

Một chút xiu chảy vào trong cơ thể, lúc bắt đầu không có cảm giác gì, rót xong một chén thuốc, lúc chén thứ hai mới vừa bắt đầu, Lâm Hoài Thanh cũng có chút không chịu nổi.

Hai tay y không ngừng vuốt ve ở trên bụng, không nhịn được hơi cuộn tròn người lại, lại có chút nằm không được.

Hạ Tịch Nghiễn biết y không thoải mái, nhưng cũng không thể ra sức. Nàng nghĩ tận lực ở lúc thuốc còn ấm áp cũng rót đi vào, nếu không đợi một hồi lạnh tiến vào đường ruột chỉ biết càng khó chịu hơn.

”Ừ... Không cần... Hạ Tịch... Khó chịu...” Lâm Hoài Thanh nâng bụng lớn, cuối cùng không nhịn được quay đầu cầu nàng nàng.

Nàng nhìn gần nửa nước thuốc trong chén, suýt nữa không nhịn được ánh mắt thủy quang yêu kiều của người nọ mà thỏa hiệp.

Tầm mắt rơi vào bụng càng thêm phồng lên của y, Hạ Tịch Nghiễn dần lòng, đem trong chén thuốc rót hết vào, sau đó nhẹ nhàng rút ống mềm ra, tay mắt lạnh lẽo nhét nút chặn vào.

Lâm Hoài Thanh cảm thấy trong bụng khó chịu vô cùng, nghiêm chỉnh mà nói cũng không coi là đau đớn, chính là phồng không chịu nổi, nước thuốc cũng bởi vì phía sau bị chặn lại mà không có đường ra.

Hạ Tịch Nghiễn mới vừa ôm lấy người, y liền liên ỷ ỷ khuất khuất ở trong ngực nàng co cọ, vừa kéo tay nàng đè lên bụng, “Rất khó chịu... Ngồ... Xoa xoa...”

Hạ Tịch Nghiễn thấy trên trán y cũng ra một tầng mồ hôi mong mỏng, vội vàng lấy tay đi sờ bụng dưới của y.

Vị trí bào thai của y tương đối gần, nhưng lúc này ngay cả bụng dưới cũng gồ lên, da kéo căng, toàn bộ có vẻ lớn hơn.

Nàng đau lòng hôn hôn y, bàn tay bàn tay nhẹ nhàng đánh đánh vòng ở trên bụng y.

Lâm Hoài Thanh nhưng vẫn là rất khó chịu, y ở trong ngực ngực nàng trần trố mấy lần, dường như bất kể như thế nào cũng không tìm được một chút tư thế thoải mái.

Y miễn cưỡng từ trước ngực nàng trước ngực nàng ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn nàng, nước mắt trong mắt gần như liền liền muốn rơi ra, “Rút ra có được hay không... Ta không muốn phải cái này... Ân... Rất khó chịu...”

Hạ Tịch Nghiễn sửng sốt một chút, đầu cũng gật đến một nửa mới hoàn hồn lại.

Cúi đầu xuống nhẹ nhàng ở trên môi y cắn một cái, “Còn học dùng mỹ nam kế nữa, à?”

Lâm Hoài Thanh có chút buồn cười, trên người vừa không thoải mái, bộ dáng muốn khóc muốn cười để cho người vừa đau lòng vừa buồn cười.

Hạ Tịch Nghiễn khẽ thở dài, xoa nhẹ trên bụng y theo đi lên đi lên, ngừng ở trước ngực y, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn điểm hồng quả kia.

Lâm Hoài Thanh bỗng dưng cắn môi dưới, kèm chế tiếng rên rỉ sắp tràn ra.

Tỉ mỉ hôn vào khoe môi y, cẩn thận dùng miệng ngậm môi, đầu lưỡi đánh vòng liếm.

Tình tứ Trong thân thể càng ngày càng mãnh liệt, Lâm Hoài Thanh không nhịn được hơi nâng cao người, hạ thân cũng run rẩy đứng lên.

Hạ Tịch Nghiễn không có ở làm nhiều dừng lại ở trước ngực y, hôn thân thể của y, bàn tay cũng ở đây eo bụng lưu luyến.

Người người dựng thời kỳ cuối thời kỳ cuối vốn là nhạy cảm vô cùng, y ở dựng kỳ chưa bao giờ có thư giải, đã sớm động tình.

Nàng nhẹ nhàng hôn rốn của y, dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm liếm, y siết chặt sàng đan dưới người, bất ngờ không kịp đề phòng tràn ra tiếng lên tiếng rên rỉ.

Một tay xoa xoa bụng y, đợi đem người khiêu khích đến không chịu nổi, mới đứng dậy nhắm ngay chỗ kia chậm rãi chậm rãi ngồi xuống, đem nó nhét vào trong cơ thể mình.

“Ngô... Hừ... Sâu... Quá sâu... Hắc a...” Tư thế ngồi lên để cho người lâu không được trải qua có chút không chịu nổi, thanh âm run cầu nài.

Hạ Tịch Nghiễn hơi để cho nó đi ra một chút, sau đó chống người đi hôn y, “A Thanh...”

Lâm Hoài Thanh bị tình dục khuấy đầu óc mê muội, dần dần lại cảm thấy có chút bất mãn không đầy đủ, “Động... Nhức nhích... Ân hắc...”

Nàng buồn cười hôn hôn ánh mắt của y, lẩm nhẩm hỏi y, “A Thanh gọi ta cái gì?”

Lâm Hoài Thanh hơi híp mắt nhìn nàng, trong con ngươi thủy quang liễm diễm, “Hạ Tịch...”

Từ yết hầu nữ nhân tràn ra mấy tiếng cười khẽ, “Không đúng, lại suy nghĩ một chút.”

Hai tay y vòng vòng lên cô nàng, cố gắng giơ cao người đi nghênh hợp nàng, “Nghiễn... Hạ Tịch Nghiễn...”

“Không đúng.”

“...”

Y gần như nhanh muốn bị ép điên, ủy ủy khuất khuất khóc lên.

Hạ Tịch Nghiễn hôn lên nước mắt rơi xuống của y, cuối cùng vẫn là đau lòng, “A Thanh ngốc...” Tiếng nỉ non biến mất trong răng môi chạm vào nhau, Hạ Tịch Nghiễn bắt đầu chậm rãi luật động.

Lâm Hoài Thanh thoải mái hừ hừ ra tiếng, cả người bị va chạm chìm chìm nổi nổi, phẳng phất thân ở đám mây.

“Tịch... Ân a... Thê chủ... Thê chủ... Hừ...” Lâm Hoài Thanh mơ mơ màng màng, ráng nâng người lên đi hôn nàng.

Hạ Tịch Nghiễn nghe tiếng lẩm bẩm của y trong mắt sáng lên, trong lòng đầy đủ thỏa mãn gần như muốn tràn ra, hạ thân đỉnh động nhanh hơn nhanh hơn.

Lâm Hoài Thanh đã không biết thân ở nơi nào, bụng khó chịu ban đầu đã sớm bị tình dục ùn ùn kéo đến chìm ngập.

Chợt toàn thân y run rẩy, khóe mắt tràn ra nước mắt, Ngô a... Phải đến... Thê chủ... Ân... Hắc...” Móng tay không kiềm được ở phần lưng của nàng cào ra mấy đạo vết đỏ, Lâm Hoài Thanh nâng cao bụng, ngón chân cũng co lại.

Hạ Tịch Nghiễn vội nâng eo y, tốc độ lại nhanh mấy phần, “Chờ một chút ta... A Thanh ngoan, chúng ta cùng nhau... Ngô... A...”

Lời còn chưa dứt, vật kia trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng phun ra nhiệt lưu liên kích thích kích thích nàng cả người giật mình một cái, rất nhanh cũng trào ra.

Lâm Hoài Thanh hoàn toàn xụi lơ ở trên giường, miệng to thở mạnh.

Hạ Tịch Nghiễn cũng đi theo nằm đến bên người y, lấy tay khẽ xoa ở chỗ bụng dưới phồng lên của y, “Còn khó chịu sao? Khó chịu chỗ nào?”

“Ừ... Dính...” Lâm Hoài Thanh mệt phải ngủ nữa, không tự chủ giật giật chân.

Hạ Tịch Nghiễn đứng dậy nhìn một chút đồng hồ cát, thấy thời gian được rồi liền đem người ôm đi tắm.

Toàn bộ người ngâm vào trong nước cảm giác rất thoải mái, y không kiềm được thán một tiếng.

Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng rút ra nút mềm nhét ở phía sau của y, cũng chỉ có chút ít nước thuốc chảy ra.

Hạ Tịch Nghiễn để cho người tựa vào trong ngực mình, ngón tay còn đang trong cơ thể y, “Ngao a, một hồi cũng không khó chịu.”

Lâm Hoài Thanh không nhận được xoa xoa mạnh eo, chính muốn nói gì phía sau lại đột nhiên lại đột nhiên bị đè vào điểm nhạy cảm.

Người lập tức xụi lơ xuống, Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng gẩy ngón tay, nhìn vật nơi chân y đứng thẳng hơi có chút đỏ khòc đỏ cười.

Lấy tay cầm nó, đang chuẩn bị động tác muốn lên lên xuống liền bị y ngăn lại.

“Nàng... Cùng nhau...” Lời nói không rõ, trên mặt người kia cũng đã thiêu cháy, rủ xuống mắt không nhìn nàng.

Hạ Tịch Nghiễn sửng sốt một chút, dùng tay của y, trong lòng dị thường ấm áp, “A Thanh ngoan a, thân thể chàng không chịu nổi.”

Lâm Hoài Thanh nhú mày lại, ôm bụng, cũng không nói chuyện, chính là không nhìn nàng.

Hạ Tịch Nghiễn thở dài, nhẹ nhàng cắn lên môi của y, “Ngày mai không cho phép kêu đau thất lưng với ta.”

Trong nước tự nhiên lại là một phen điên long đảo phượng.

Khó khăn lắm kết thúc, Lâm Hoài Thanh đã là không một chút sức lực.

Hạ Tịch Nghiễn ôm y đi ra, lau khô nước.

Giường đều đã đổi mới lại, Hạ Tịch Nghiễn thổi đèn, lên giường ôm lấy y từ phía sau, tay đặt ở trên bụng nhô lên.

“Ngủ ngon, A Thanh.”

7. Chương 7

Editor: Sakura Trang

Lúc Hạ Tịch Nghiễn tỉnh lại mặt trời đã ngã chiếu vào trong phòng.

Dưới tay có thể cảm giác được thai nhi nhẹ nhúc nhích.

Nàng nằm một hồi, cuối cùng rón rén trèo đến bên trong giường.

Hạ Tịch Nghiễn đối mặt với bên y đang nằm, y ngủ rất say, nghĩ đến là ngày hôm qua mệt lả.

Nàng đưa bàn tay nhẹ nhàng dán lên bụng cao ngất của y, phát hiện lớn một vòng so với hôm qua.

Trong lòng nàng thầm giật mình, lại lo lắng y khổ cực, liền dùng tay nhẹ nhàng xoa sau lưng y.

Ánh mắt dùng trên lông mi của y, động tác dưới tay lại không có dừng lại.

Y thật xinh đẹp, không giống đáng yêu thẹn thùng như người thiếu niên, từ lần đầu lúc gặp y chính là kiêu ngạo.

Bộ dáng hơi ngẩng đầu nói với nàng: “Làm phiền nhật một chút túi tiền giúp.” Đến bây giờ nàng còn không quên được.

Vẫn là bộ dáng thiếu niên đó, mang theo mấy phần kiêu ngạo, nhưng ngây thơ ngốc nghếch, là công tử ca trốn ra khỏi nhà. Hai người chẳng qua gặp hai lần, nói mấy câu nói, y lại nguyện ý cùng đi với nàng.

Nào ngờ chung đụng càng lâu, liền càng bị y hấp dẫn.

Nói đến cùng, bọn họ cũng là yêu nhau thật lòng.

Không khuôn sáo sanh ly tử biệt, không cầu huyết đi nhìn hết giang hồ, y thành công gả cho nàng.

Chỉ chẳng qua không phải chính quân thôi.

Thân phận của y, vốn là liền không xứng với nàng.

Chẳng qua chỉ là một câu chuyện bảy năm mà thôi, thậm chí còn không có tới bảy năm.

Nàng hối hận, cũng may mắn có một cái cơ hội như vậy.

Khá tốt, vì lúc này không muộn.

“Ngô...” Tiếng hít thở của Lâm Hoài Thanh đột nhiên dồn dập, chân mày nhíu chặt.

Hạ Tịch Nghiễn cả kinh, sốt ruột ngồi dậy, lúc này mới phát hiện bắp chân y rút gân.

Nàng nhớ tới lời Tô Tử Nhược từng nói, vội vàng cầm mắt cá chân của y, một cái tay khác xoa bóp trên đùi y.

Bắp thịt co giật một lúc lâu mới bình phục lại, Hạ Tịch Nghiễn cẩn thận bọc chân lạnh như băng cho ấm áp, lại đem chân thả về trong chăn, lại nằm về bên người y, lúc này liền thấy người nọ mở một đôi mắt yên lặng nhìn nàng.

“Rất đau sao?” Hạ Tịch Nghiễn vừa lấy tay vén tóc che mắt của y vén đến sau tai, vừa nhẹ nhàng hôn hôn ánh mắt của y.

Lâm Hoài Thanh phối hợp nhắm mắt lại, khóe môi mỉm cười, “Không đau.”

“Nói càn.” Hạ Tịch Nghiễn bóp bóp mặt của y, lại không bỏ được dùng sức, “Ta nhìn đều đau.”

Y đột nhiên liền đỏ mặt, cũng không biết nên nói cái gì, do dự hồi lâu, liền kéo qua nàng tay che ở sau lưng mình, “... Không thoải mái...”

...

Hạ Tịch Nghiễn vừa bực mình vừa buồn cười, chịu một nhọc xoa eo giúp y, thoáng dùng sức cắn một cái môi của y, sau đó lại liếm liếm trấn an, “Ngày hôm qua cái tên tiểu bại hoại nào quần ta một mực muốn? Ân?” Thanh âm trầm thấp lưu luyến, nhưng ôn nhu phải đem người chết chìm.

Y bị khiêu khích lòng nhảy bịch bịch, xấu hổ không chịu nổi. Chỉ vụng về đi động người, vùi mình vào trong ngực nàng.

Hạ Tịch Nghiễn cảm giác eo đặt trên bụng lớn mềm nhũn của y, vội vàng dùng tay vòng qua đỡ y, vỗ vỗ sau lưng y trấn an.

Một quang cảnh ấm áp yên lặng.

“Mấy ngày nữa, chờ thân thể chàng khá hơn một chút, liền dọn đến ở cùng ta.” Nữ nhân bỗng đứng mở miệng, “Phòng này có chút ẩm ướt, với thân thể chàng cũng không tốt.”

Nàng đã sớm muốn cho y đổi chỗ, chẳng qua là sức lực của y còn chưa bù lại, thân thể quá yếu ớt, nàng lo lắng y không chịu nổi.

Nói xong, Hạ Tịch Nghiễn liền cảm giác cái đầu đang cọ xát trong ngực nàng.

Nàng khẽ cười xoa nhẹ tóc y, trong lòng tràn đầy an nhàn.

8. Chương 8

Editor: Sakura Trang

Đảo mất thời gian mang thai đã đến giữa trung tuần tháng bảy, thai của Lâm Hoài Thanh đã ổn định, mỗi ngày tuân theo yêu cầu đi hai vòng quanh sân.

Vị trí bào thai của y tương đối cao, Tô Tử Nhược nói như vậy đến lúc đó tương đối dễ sinh.

Hài tử này cuối cùng là không thể nào ở trong bụng y đợi đến đủ tháng, vậy đối với thân thể của y tổn thương quá lớn.

Lâm Hoài Thanh sờ một cái bụng cao ngất, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

“Nghĩ gì vậy?” Đột nhiên bị người ôm từ phía sau, ôm trong ngực ấm áp để cho y rất an tâm.

Lâm Hoài Thanh buông lỏng người tựa vào trong ngực nàng, hai tay cùng nhau khoác lên trên bụng y.

“A Thanh có muốn đi ra ngoài chơi hay không?” Hạ Tịch Nghiễn hôn hôn gò má của y, giọng ôn tồn hỏi.

Ánh mắt Lâm Hoài Thanh sáng lên, vội vàng xoay người, bụng khó khăn lắm để trên bụng của nàng, “Có thật không?”

Hạ Tịch Nghiễn bị y dọa sợ không nhẹ, hiềm có nhú mày lại nhẹ mắng, “A Thanh!”

Y lập tức an tĩnh lại, một tay ôm bụng, một tay đi dắt vạt áo của nàng, gương mặt nhìn nàng.

Lòng đột nhiên liền mềm mại lại, Hạ Tịch Nghiễn nhẹ khẽ thở dài, lấy tay sờ một cái mặt của y, “Thật xin lỗi A Thanh, ta không nên mắng chàng.”

Lâm Hoài Thanh lắc đầu, nhón chân lên hôn nàng một cái, “Sau này ta sẽ chú ý.” Dứt lời lại không nhìn được cười cười, “Chẳng qua là ta thật là vui.”

Hạ Tịch Nghiễn lại có chút đau lòng, y quả thật buồn rầu quá lâu.

Nhẹ nhàng xoa đầu của y, vừa dắt lấy tay của y, “Đi thôi bảo bảo, ta đã sớm chuẩn bị xong.”

=====

Xe ngựa bị nàng đặc biệt sửa đổi qua, chạy vững vàng rất nhiều, đặc biệt bên trong xe đã lót chăn thật dày.

Hạ Tịch Nghiễn cẩn thận ôm người lên xe ngựa, sau đó để cho y tựa vào trong ngực mình.

“Chúng ta đi chỗ nào?” Có lẽ là bởi vì muốn đi ra ngoài chơi, y tỏ ra rất tinh thần, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Nàng yêu thương hôn hôn mái tóc của y, “Đi thì chàng sẽ biết.” Dứt lời lại nhẹ nhàng giúp y xoa eo, “Gần đây có phải rất khó chịu hay không?”

Hài tử càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng hoạt bát, lúc y khó chịu cũng cố gắng tự chịu đựng, căn bản không nói cho nàng.

Nhưng bọn họ sớm chiều bên nhau, y làm sao có thể lờ gạt được.

“A Thanh, không thoải mái phải nói cho ta.” Nàng hồi lâu không được đáp lại, bất mãn cúi đầu, nhưng phát hiện y đã sớm ngủ say.

Hạ Tịch Nghiễn sưng sốt một chút, rồi sau đó nhẹ nhàng điều chỉnh một chút vị trí, để cho y có thể nằm thoải mái hơn chút.

“Ngủ ngon, A Thanh.” Nàng kéo ra chăn mỏng bên cạnh đắp cho y, đại khái lúc y tỉnh dậy, liền có thể tới.

9. Chương 9

Editor: Sakura Trang

Ước chừng cách mục tiêu còn có một chung trà, Lâm Hoài Thanh bị nhẹ nhàng đánh thức.

Y nằm ở trên đùi Hạ Tịch Nghiễn, cọ đuổi người, sau đó thích ý sờ bụng một cái.

Nàng vén tóc ra sau tai cho y, nhìn gò má ửng đỏ khi ngủ của y, không nhịn được cúi đầu hôn một cái, “Có đói bụng hay không? Ăn một chút gì có được hay không?”

Lâm Hoài Thanh lắc đầu một cái, ngược đầu nhìn lại nàng, đưa tay ra nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt nàng. Hạ Tịch Nghiễn từ từ cầm tay của y, bốn mắt nhìn nhau, trong con mắt tất cả đều là thâm tình lưu luyến. Xe ngựa dần dần dừng lại, nàng đỡ y ngồi dậy, giúp y xử lý tốt y phục hơi xốc xếch, hôn hôn trán của y, “Chúng ta đến.”

Lâm Hoài Thanh gật đầu một cái, chờ nàng đi xuống trước sau đó sẽ ôm mình xuống xe ngựa.

Đợi chân đạp đến mặt đất, y ngẩng nhìn bốn phía mới cảm thấy không đúng.

Đạp vào mi mắt là cảnh vật tràn đầy quen thuộc, thậm chí hai cây hòe lớn kia, đều là thứ y không thể quen thuộc hơn.

Lâm Hoài Thanh chợt quay đầu nhìn về phía nàng, Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng cười, dùng tay xoa đầu y.

Trước mắt y gần như là chớp mắt liền bị nước mắt mơ hồ, nhét mình vào trong ngực nàng, hai cánh tay ôm thật chặt eo nàng, “Thê chủ...”

Hạ Tịch Nghiễn thuận thế ôm lấy y, một tay ở sau lưng y nhẹ vỗ.

Cảm nhận được ẩm ướt trước ngực, nàng mới hơi có chút bất đắc dĩ mở miệng, “A Thanh không khóc a, đợi một hồi giống như một tiểu hoa miêu, phụ thân và nương còn tưởng rằng là ta bắt nạt A Thanh bảo bảo nhà chúng ta đâu.”

Lâm Hoài Thanh vốn là cảm động không kìm nén được, nghe lời này nhưng không khỏi nín khóc mỉm cười, vừa nhẹ nhàng cọ mấy cái, mới ngưng ngừng từ trong ngực nàng lui ra ngoài.

Hạ Tịch Nghiễn nửa ôm eo y, “Đi thôi, đi xem một chút.”

“Vâng.” Lâm Hoài Thanh nhẹ nhàng đáp một tiếng, lòng đầy kích động đi tới trước cánh cửa kia, nhẹ nhàng gõ vang cánh cửa.

Hạ nhân đều là người làm lâu năm trong phủ, mới vừa mở cửa ra, chợt vừa nhìn thấy Lâm Hoài Thanh lại kích động không kìm được, nước mắt lập tức chuyển động quanh hốc mắt.

“Thiếu gia!”

Lâm Hoài Thanh liền vội vàng tiến lên mấy bước đỡ thân hình lão nhân đã có chút còng lưng, cũng là ghen ngào không nói ra lời, “Vương mục... Là ta...”

Hạ Tịch Nghiễn ở một bên nhìn, chỉ cảm thấy mình đúng là người không ra gì.

Y gả cho nàng hai năm, nàng chưa bao giờ mang y trở về. Y cả người ngạo cốt, đầy bụng tài khí cũng chỉ quanh quẩn ở nơi nhỏ hẹp kia.

Lại là một hồi hàn huyên, ba người mới nhớ tới đi trong phủ.

Ngực Lâm Hoài Thanh tràn đầy kích động, dưới chân lại bước nhanh gần như muốn chạy.

Hạ Tịch Nghiễn ở một bên run sợ trong lòng, vừa không đành lòng làm hồng hăng hái của y, chỉ đành phải rạp khuôn theo y che chở ở phía sau.

Vương mục đem toàn bộ thu vào đáy mắt, trong lòng cũng có mấy phần vui vẻ yên tâm.

Cuối cùng, cuối cùng thành cũng thành người nhà.

10. Chương 10

Editor: Sakura Trang

Tới gần chạng vạng hai người mới từ Lâm phủ đi ra, đứng ở cửa lại là một phen dặn dò, đợi đến thật lên xe ngựa, trời đã tối xuống.

Lâm Hoài Thanh nghiêng người nằm ở trên đùi Hạ Tịch Nghiễn, mặc nàng xoa ấn sau lưng đau nhức đến có chút cứng ngắc của mình.

Xoa xoa y lại đột nhiên xoay mình ngồi dậy, đối mặt ngồi ở trên đùi nàng, hai tay ôm cổ nàng, bụng mềm nhũn để trước người nàng.

Hạ Tịch Nghiễn đỡ eo của y, thân mật tựa lên trán y, “Làm sao rồi, A Thanh bảo bảo ~ “

Lâm Hoài Thanh không kiềm được đỏ mặt, trềng nàng một cái, “Không được kêu ta bảo bảo!”

Nàng không kiềm được nhẹ cười ra tiếng, chỉ nhìn y, không nói gì.

Lâm Hoài Thanh nhưng chợt im lặng, chậm rãi xít lại gần nàng.

Hạ Tịch Nghiễn không động, mặc cho y trần trở ở trên môi mình, một tay nhẹ nhàng xoa đầu y.

Hồi lâu, hai người mới tách ra. Lâm Hoài Thanh hơi thở hổn hển, hạ thân đã lặng lẽ đứng thẳng.

Y hơi ưỡn người, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Hạ Tịch Nghiễn bật cười, tay mò đi về phía hạ thân y.

Y vụng về ưỡn bụng né tránh tay nàng, cau mày rất có chút không vui, trề môi khê nói, “Không muốn...”

Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng vuốt ve bụng của y, “Hôm nay chàng mệt rồi, thân thể không chịu được.”

Lâm Hoài Thanh không vui (_)

Hiếm thấy chủ động một lần nhưng hai ba lần bị từ chối, lại là khó chịu lại là ủy khuất.

Y ôm bụng tròn vo từ trên đùi nàng chật vật xuống, co đến một góc xe ngựa, đưa lưng về phía nàng.

Hạ Tịch Nghiễn lại là không biết không biết làm sao không biết làm sao yêu thương đến gần, “Ai nuôi dưỡng chàng ra cái tật xấu này, hả?”

Lâm Hoài Thanh vẫn không quan tâm nàng, động cũng không động một chút.

Hạ Tịch Nghiễn nhẹ khê thở dài, nơi nào là tiểu tình nhân, rõ ràng là tiểu tổ tông.

Nàng ôm người từ phía sau vào trong ngực, lại cho người y bay lên, để cho y ngồi ở trên đùi, mặt quay về phía mình.

Lâm Hoài Thanh cúi đầu, tay ngoan ngoãn ôm bụng.

Hạ Tịch Nghiễn phí hết đại công phu mới nhìn thấy hốc mắt ủy khuất đến ửng đỏ của y, nhất thời cảm thấy lòng cũng hóa thành nước, dứt khoát đi cẩn thận hôn y, vừa hôn vừa cởi y phục của y.

Nàng sợ y lạnh, không cởi y phục ra, chỉ thả lỏng khoác lên người.

Lâm Hoài Thanh vốn là phụng phịu mặc nàng hôn, dần dần liền không nhịn được cười lên, hai cái tay cũng lần nữa vòng lên cổ nàng.

Đợi làm xong khuếch trương, lúc hoàn toàn đi vào, hai người đều là cả người rịn mồ hôi.

Nàng từng chút từng chút hôn môi của y, thanh âm khàn khàn uy hiếp y, “Còn cười! Tối hôm nay không cho phép chàng ngủ!”

Y nghe vậy cười càng vui vẻ hơn, lại bị chơi đùa thở không ra hơi, khóe mắt tràn ra nước mắt.

“Ngô... Ân a... Chậm... Hắc... Chậm một chút...” Y ôm chặt lấy vai nàng, giữa hai người gần như không khe hở.

Hạ Tịch Nghiễn nâng eo của y, thận trọng chơi đùa, tốc độ nhưng càng lúc càng nhanh, “Không thoải mái sao? Hả?”

Lâm Hoài Thanh vô ý thức há miệng, từ yết hầu tràn ra rên rỉ, ngón chân cũng co rút.

Động tác nàng không ngừng, trên tay nhưng cực kỳ ôn nhu lưu luyến trên lưng y, răng môi cắn bó theo thời gian tỏ ra vô cùng lưu luyến.

Toàn thân y đều căng sức, mỗi lần không nhịn được muốn bắn ra động tác người kia lại thả chậm lại.

Ba lần bốn lượt, cuối cùng ép y khóc lên, “Ngô... Xấu... Ân hắc...”

Nữ nhân không kiềm được cười lên, “Rõ ràng chàng mới là tiểu bại hoại, sao không cho ta trả đũa?”

Ngoài miệng nói như vậy, cuối cùng cũng không bỏ được y khó chịu, ở một lần lại một lần chạy nước rút hai người đồng thời leo lên đỉnh.

Nàng ở một khắc cuối cùng hôn lên môi của y, để cho hai người không cách nào ức chế tràn ra giữa răng môi.

Hạ Tịch Nghiễn dọn dẹp đơn giản một chút, hơi dây dưa, dùng bọc kín người nọ, ôm xuống xe ngựa.

Vốn là khoảng cách không xa, may mắn thủ hạ cũng linh hoạt, chạy xe ngựa vây quanh vương phủ một vòng lại một vòng, mới không làm mất hứng thú của hai người.

Tâm tình Hạ Tịch Nghiễn thật tốt, ôm người trong ngực đã vô tri vô giác, quyết định thưởng lớn cho nàng.

11. Chương 11: Tiểu Phiên Ngoại

Editor: Sakura Trang

Đang giữa mùa mưa, một trận mưa tích tích lịch lịch xấp xỉ hai ngày.

Bụng Lâm Hoài Thanh từ tối ngày hôm qua cũng có chút mơ hồ đau, tính một chút ngày cũng không xê xích gì nhiều, sáng sớm hôm nay thức dậy liền phát hiện vết máu trên tiết khô.

Y che bụng lạnh như băng xoa một chút một chút, co người lại.

“Cha thân thân! Cha thân!” Tiểu đoàn tử mập đô đô lạch bạch chạy vào, đi theo phía sau là một thân ảnh cao gầy.

Lâm Hoài Thanh miễn cưỡng chống người, nhìn tiểu nữ hài phấn điều ngọc trác, “Niếp Niếp rời giường rồi.”

Tiểu nữ hài đưa tay sờ mặt cha một cái, “Cha thân làm sao rồi, không thoải mái sao?”

Hạ Tịch Nghiễn nhìn thấy sắc mặt y tái nhợt, trong lòng hiểu rõ, vì vậy tiến lên đỡ hài tử đi, Ngoan a, cha thân hôm nay không thoải mái, không thể chơi cùng Niếp Niếp, con tự đi tìm quân di có được hay không?”

Tiểu nữ hài khôn khéo gật đầu, nhẹ nhàng hôn y một cái, giống như một tiểu đại nhân nói, “Cha nghỉ ngơi thật tốt, phải ngoan ngoãn uống thuốc, không nên sợ đắng oh ~ “

Ngay cả Lâm Hoài Thanh lúc này đau toát ra mồ hôi lạnh, cũng không khỏi bị chọc cười.

Hạ Tịch Nghiễn khẽ cười bóp một cái mặt của hài tử, “Rõ ràng con sợ đắng nhất, còn nói cha đừng sợ.” Dứt lời liền bắt đầu đuổi người, “Được rồi con đi nhanh đi, a nương giúp cha thân xem bệnh.”

Đội đuổi người đi, Hạ Tịch Nghiễn lại rót một ly nước đường đồ dộ dộ người uống, “A Thanh cũng ngoan a, uống một chút cũng không đau như vậy.”

Lâm Hoài Thanh bị nàng nói gò má ửng đỏ, đều là người đã sinh hài tử, còn bị nàng coi như trẻ nít dụ dỗ.

Nước đường đỏ ấm áp uống vào đúng là thư thái một ít, nhưng nhiệt độ kia dường như làm sao cũng không đưa tới bụng.

Hạ Tịch Nghiễn cởi áo khoác lên giường, hơi dùng chút nội lực đưa tay chà xát đến ấm áp, nhẹ nhàng dán vào trên bụng y xoa ấn thuận từ trên xuống dưới.

Trong bụng đau đớn cũng không biết là từ đâu mà bắt đầu, chính là vặn toàn bộ bụng đau đến không chịu nổi.

Y vốn là dựa lưng vào nàng, đột nhiên không nhận được trở người, cả người hơi cong, đem mặt chôn vào trong ngực nàng.

“Ngô...” Động tác duy trì một lúc lâu, từ bụng lan truyền đến hai bên hông cũng đau nhanh muốn chết lặng.

Hạ Tịch Nghiễn nghe tiếng thở dốc đứt quãng của y, đau lòng ôm chặt y vào trong ngực, phân ra một cái tay đi nhẹ nhàng xoa ấn sau lưng y.

Gần như mỗi mười mấy phút đồng hồ y liền không chịu được đổi một tư thế, nàng nhìn ở trong mắt đau trong lòng, nhưng cũng không thể làm gì hơn được.

“Lần này làm sao đau như vậy?” Nàng hôn hôn trán của y, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Lâm Hoài Thanh ráng mở mắt ra nhìn nàng, trong con ngươi cũng tràn đầy hoang mang.

Nàng nhẹ khẽ thở dài, đem cả người y ôm vào trong ngực, “Chàng ngủ một chút đi? Có thể tỉnh ngủ sẽ bớt đau?”

Lâm Hoài Thanh đau vô tri vô giác, nhưng tựa như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hơi có vẻ chột dạ cọ nàng cả một cái.

Bụng đau một trận tiếp một trận, lại để cho y cảm thấy như có sóng chìm chìm nổi nổi bên trong, mở mắt ra đã không thấy rõ mọi vật.

Y hình như là mơ mơ màng màng ngủ mấy lần, lại bị cảm giác đau đớn trong bụng làm tỉnh.

Ba lần bốn lượt, cuối cùng chơi đùa mệt không còn chút máu.

Hạ Tịch Nghiễn đau lòng không chịu được, ở lúc y lại một lần nữa trần trố trong ngực nàng nhẹ nhàng hôn lên môi của y.

Đứt khoát cởi xuống áo của hai người hoàn toàn ôm y vào trong ngực, trên tay không ngừng xoa ấn thắt lưng và bụng y.

Lâm Hoài Thanh thật vất vả cảm thấy thư thái một ít, trong dạ dày lại đột nhiên cuộn cuộn một trận.

Y chỉ kịp nằm ở mép giường, liền nôn một trận.

Tất cả nôn ra đều là nước đường đỏ mới vừa uống vào, còn có thể nhìn ra một ít mảnh gừng.

Hạ Tịch Nghiễn hù dọa thiếu chút nữa không nhảy lên, vội vàng cầm y phục đắp lên trên lưng y, vừa vỗ nhẹ lên lưng y.

Lâm Hoài Thanh nôn xong ngược lại cảm thấy cả người thư thái rất nhiều, nhìn nữ nhân bận bịu trước mặt bệu sau dứt y uống nước, lau chùi thay y.

Hạ Tịch Nghiễn xử lý xong mọi thứ, dịch chần cẩn thận, mới kêu hạ nhân vào tới thu dọn.

Y lúc này không khó chịu như vậy, nằm ở trên giường ngoan ngoãn nhìn nàng.

Hạ Tịch Nghiễn yên lòng, nhìn vẻ mặt này của y lại không nhận được muốn cười, vì vậy đưa tay nhẹ nhàng nhéo một cái mặt của y, “Bây giờ không đau?”

Lâm Hoài Thanh nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn gật đầu (• •)

Nàng nhìn sắc mặt bởi vì mất máu mà có vẻ tái nhợt của y, cuối cùng vẫn là quyết định lên giường ôm y.

Y một người chỉ sợ ngủ nửa ngày trong chăn cũng vẫn là lạnh.

Bàn tay ấm áp dán lên bụng lạnh như băng của y, Lâm Hoài Thanh hơi híp mắt thoải mái cọ cọ.

Hạ Tịch Nghiễn nhìn động tác nũng nịu của y như vậy, trong lòng mềm thành một mảnh, ngoài miệng nhưng không chút lưu tình, “Ta đột nhiên nghĩ tới.”

Người trong ngực hơi cứng đờ, nàng tỉnh rụi ôm chặt y, “Ngày hôm qua chàng, mượn danh nghĩa của Niếp Niếp uống hai chén đưa hấu ướp lạnh đúng không?”

Trong lòng Lâm Hoài Thanh “Lộp bộp” một chút, không chế xong biểu tình, ngoan ngoãn khiếp khiếp ngược mắt lên tình đi nhìn nàng.

Một con mắt, nàng liền quân lính tan rã.

“Tốt lắm tốt lắm.” Nàng bắt mãi cắn lên môi tái nhợt của y, trề môi khê nói, “Phạm quy như vậy, A Thanh.”

Y hơi ngẩng đầu nhẹ nhàng đáp lại nàng.

Sẽ không có gì, so với điều này càng tốt hơn.

12. Chương 11-2

Editor: Sakura Trang

Khi Lâm Hoài Thanh tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân cũng muốn rời ra từng mảnh, nữ nhân vẫn còn ngủ say, một cái tay nhẹ nhàng khoác lên bụng cao ngất của y.

Y lẳng lặng nhìn một hồi, vẫn là không nhận được đưa tay đâm đâm mặt nàng.

Nàng khê nhú mày một cái, không tỉnh lại.

Lâm Hoài Thanh cười nhẹ ra tiếng, nhẹ nhàng đem lấy tay nàng ra, muốn xuống giường.

Này động một cái, y mới phát giác ra chút không đúng.

Y cắn môi, tay từ từ tìm kiếm đi xuống.

Cứng rắn cứng rắn, bị nhiệt độ cơ thể nhuộm ấm áp.

Lâm Hoài Thanh đột nhiên liền đỏ mặt, quay đầu tức giận nhìn về phía nữ nhân.

Nàng không biết đã tỉnh lại lúc nào, lúc này mắt mang nụ cười nhìn y.

“Nàng...” Y như là muốn nói gì, nhưng lại xấu hổ ngừng miệng.

Hạ Tịch Nghiễn không nhận được cười lên, nửa ngồi dậy ôm người vào trong ngực, “Tối hôm qua ta bỏ vào, người quá mệt mỗi đều không cảm giác.”

Lâm Hoài Thanh nghe nàng nói một chút, chỉ cảm thấy càng xấu hổ, “Vậy nàng... Vậy nàng cũng phải đánh thức ta, làm sao có thể cứ thả... thả... vào... như vậy”

Nàng ngược lại là hoàn toàn bị chọc cười, cúi đầu dùng sức hôn y một cái, “Tốt tốt tốt, sau này nhất định đánh thức chàng.”

Dứt lời liền đẩy người đè lên giường, cởi quần ra.

Lâm Hoài Thanh cả kinh, “Nàng đừng... Ta đau thắt lưng...”

Hạ Tịch Nghiễn vừa buồn cười lại có chút đau lòng, “Ta không làm, chỗ đó kẹp một đêm, ta đổi một cái khác cho chàng.”

Y bỗng dừng đỏ mặt, tựa như thật có thể nghe một tiếng “Oanh” bên tai.

Lâm Hoài Thanh rử mắt, ngón tay khăn trương nắm chặt.

Hạ Tịch Nghiễn khẽ hôn môi y, “A Thanh, đừng sợ.”

Hậu huyệt bị ngọc thể kia chống giữ cả đêm, lúc này thịt non bên trong trở nên đỏ tươi, hơi có chút lật ra bên ngoài.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay vào, chỉ nhẹ một chút liền mò tới đầu vật kia.

Nàng lo lắng móng tay xẹt qua làm y bị thương, động tác không dám quá lớn, ngón tay thận trọng đi sâu vào trong.

“Ngô...” Lâm Hoài Thanh cắn chặt môi dưới, nhưng vẫn là không nhịn được tràn ra một chút rên rỉ.

Nàng thử bắt ngọc thể, nhưng bởi vì quá trơn, thường thường là lúc nhanh bắt được lại trượt đi, ngược lại là càng đẩy sâu vào trong hơn.

Y chịu đựng đến khó chịu, không tự chủ muốn khép chân lại.

Hạ Tịch Nghiễn lạnh tay lẹ mắt đè lại chân của y, một cái tay khác vừa vặn bắt được vật kia từng chút từng chút rút ra bên ngoài.

Lần đầu tiên y dùng ngọc thể, Hạ Tịch Nghiễn không dám dùng lực quá lớn. Vật nhỏ dài kia đi ra ngoài từng chút, cọ vào nội bích lại càng ngứa khó chịu.

Lâm Hoài Thanh còn kém không khóc lên, đưa tay vượt qua bụng lớn đi kéo nàng, “Nàng đừng... Nàng nhanh chút... Ngô hừ...”

Hạ Tịch Nghiễn dùng cái tay trống không kia sờ một cái bụng y, cảm nhận được bên trong hơi ngoa nguẩy.

“Đừng nóng, quá nhanh ta sợ càng không thoải mái.” Dứt lời, cuối cùng tay vẫn nhanh hơn chút, một bên còn cẩn thận quan sát biểu tình của y.

Thật vất vả hoàn toàn đi ra, hai người đều là thở phào nhẹ nhõm.

Trên trán Lâm Hoài Thanh tràn đầy mồ hôi nhỏ, trên mặt đỏ ửng một mảnh, nhìn nữ nhân vốn rực rộ càng thêm vừa lòng.

Hạ Tịch Nghiễn ôm y trấn an một hồi, lại cầm lên ngọc thể đã rửa sạch, bôi được cao vào đỉnh chóp của vật kia.

“Tô Tử Nhược nói vật này mỗi năm ngày đổi một cái, chẳng qua trước khi ngủ cùng sáng sớm cũng phải đổi một lần thuốc.” Trong miệng nàng nói liên tục, thực ra là muốn dời đi sự chú ý của y.

Hậu huyệt trong chốc lát còn chưa hoàn toàn khép lại, Hạ Tịch Nghiễn vẫn là thoáng làm chút khuếch trương, sau đó để ở nơi đó kiên quyết đi vào trong.

Cảm giác hậu huyệt bị chống đỡ từng chút một rất kỳ quái, Lâm Hoài Thanh không ngừng hít thở sâu, muốn cho mình bình tĩnh lại, trong cơ thể nhưng dâng trào từng trận sợ hãi.

Ngọc thể được bôi được cao có chút lạnh như băng, kích thích hậu huyệt khó không chế co rút lại, bài tiết ra nhiều chất lỏng trong suốt.

Nàng chặt vật đem ngọc thể đẩy vào từng chút một, tiếng hít thở cũng thô trọng.

Đợi cả cây đều đi vào, Hạ Tịch Nghiễn vội vàng mặc vào quần vào cho y, rửa tay, ôm chặt lấy người bị kích thích suýt nữa khóc lên một bên trấn an, một bên lặng lẽ lắng xuống tình dục trong cơ thể.

Thai nhi trong bụng tựa như cũng bị thức tỉnh, mở rộng tay chân hoạt động, ngược lại là đau đến đỏ ửng trên mặt mất hết. Hạ Tịch Nghiễn ôm người ở trong ngực, hai tay ở trên bụng y y thuần thực ấn xoa, khi thì còn chăm sóc được eo đau nhức của y. Chốc lát, thân thể căng thẳng mới hơi buông lỏng, Hạ Tịch Nghiễn lau đi mồ hôi trên trán y, vừa đau lòng trần trở trên đôi môi tái nhợt của y.

“Khổ cực người, A Thanh...” Mấy tiếng nỉ non nhỏ bé tràn ra từ môi nàng, người vốn là đóng mắt nhịn đau nhưng đột nhiên mở mắt ra, nụ cười ôn nhu nhìn nàng.

Sắc mặt y còn có mấy phần tái nhợt, giữa trán lưu lại chút mệt mỏi chỉ có một đôi tròng mắt, sáng trong suốt, giống như chấm nhỏ tan vỡ trong đêm.

Trong lòng nàng không còn hình dạng, hơi dùng sức nhu người vào trong ngực, nhưng cũng sẽ không để cho y cảm thấy khó chịu.

“A Thanh... A Thanh...” Nàng hôn môi của y từng chút từng chút, nam tử phối hợp hơi ngẩng đầu lên đáp lại.

Làm sao cũng không đủ...

Hận không được cùng người hòa làm một thể, hận không thể để cho y không phải chịu nửa điểm hành hạ...

Hạ Tịch Nghiễn đau lòng vô cùng, lại cảm thấy càng thêm yêu y nhiều thêm.

Lo được lo mất, vốn cũng không chỉ là cảm giác của một mình y.

13. Chương 12

Editor: Sakura Trang

Lâm Hoài Thanh lại một lần nữa ở nửa đêm thức tỉnh, bên người lại một lần nữa không có một bóng người.

Y thất thần nhìn chằm chằm đỉnh giường, bụng lớn đè y có chút không thở nổi.

Ngực buồn rầu khó chịu, bào thai trong bụng lại bắt đầu không an phận nghịch ngợm, Lâm Hoài Thanh tổn sức trở người, tay dùng sức đè lại ngực, hô hấp thật sâu.

Người thiếu niên kia y hẳn là đã gặp.

Ở tháng thứ ba y gả cho nàng, hai người chính là đang lúc ân ái triền miên, thiếu niên kia bị hoàng tử nàng đưa tới ở tạm, liền lại cũng không rời đi.

Có lẽ là năm sáu ngày trước đi, thân thể y thoải mái không ít, liền muốn tự mình đưa chút điểm tâm trà nước cho nàng.

Vừa đến cửa thư phòng, người thiếu niên kia dắt ống tay áo của nàng nũng nịu xin xỏ, coi là thật làm cho lòng người sinh thương tiếc.

Y cắn chặt môi dưới, tay dùng sức đè ở trên bụng, khóe mắt tràn ra chút nước mắt.

Y rất đau.

“Ô...” Từ trong cổ họng phát ra một tiếng nghẹn ngào cực nhỏ, Lâm Hoài Thanh cố hết sức cuộn tròn người lại, ôm thật chặt mình.

“A Thanh ngoan a, không có chuyện gì.”

“Ta ôm A Thanh, có phải hay không cũng không đau nữa ~”

“Ta vẫn luôn ở đây.”

“Thê chủ bên cạnh chàng...”

Trong đầu lặp đi lặp lại vọng về những lời đó, khuôn mặt ôn nhu của nữ tử cho dù như thế nào cũng không biến mất.

Bỗng nhiên vừa đổi thành nàng cúi đầu nhìn người thiếu niên kia, vẫn là bộ dáng khuôn mặt ôn nhu.

Lâm Hoài Thanh bỗng dưng mở mắt ra, từng ngậm từng ngậm thở hào hển.

Nhìn căn phòng đen nhánh yên tĩnh, y nhưng dần dần bình tĩnh lại.

Cuối cùng, cũng là chỉ có một mình y.

Ít nhất, nàng còn nguyện ý duy trì ôn nhu mặt ngoài.

Vậy là đủ rồi.

Lâm Hoài Thanh mệt mỏi nhắm mắt, tay tùy ý xoa mấy cái bụng bực bội đau không dứt, nắm chặt chăn nhắm mắt thiếp đi.

Rốt cuộc là thân thể nặng nề, không lâu lắm y liền thật ngủ say, chỉ là từ đầu đến cuối ngủ không yên ổn.

Cũng không biết chỉ qua nửa giờ, nữ nhân khắp người mệt mỏi đập trắng mà về, đứng ở trước giường đau lòng vuốt ve lông mày nhũu chặt của y, cúi xuống áo khoác xoay mình lên giường.

Hạ Tịch Nghiễn ôm y từ phía sau, tay nhẹ nhàng xoa xoa sau lưng có chút cứng ngắc giúp y, sau đó cùng tay y nhẹ nhàng đặt lên bụng cao ngất của y.

Nàng hít một hơi thật sâu, quanh thân tràn đầy khí tức của y.

“Ngủ ngon a, A Thanh bảo bảo.”

14. Chương 13

Editor: Sakura Trang

Lúc Hạ Tịch Nghiễn nước thuốc nóng bỏng vào phòng, Lâm Hoài Thanh rúc người đưa lưng về phía cửa.

Nàng để thuốc ở một bên, nửa ôm nửa đỡ y từ phía sau, “A Thanh ngoan, chúng ta uống thuốc.”

Lâm Hoài Thanh nhắm hai mắt không để ý tới nàng.

Từ sáng nay đứng lên y cũng rất không thoải mái, trong lòng một mực chặn một miệng uất khí, uất khí cũng buồn đau, đau hông nhanh muốn gãy.

Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng hôn y, “Làm sao, không thoải mái sao?” Vừa nói, tay cũng mò tới chỗ sau lưng y, thông thạo bắt đầu xoa ấn.

Một lòng nữ nhân đều đặt lên người trên giường, tay lại đột nhiên bị bắt.

Lâm Hoài Thanh nhàn nhạt hít một hơi, thanh âm có chút tắc nghẽn, “Không cần, ta không đau.”

Hạ Tịch Nghiễn nhíu mày một cái, cúi người xuống hôn hôn môi của y, “Cuối cùng làm sao, ân?”

Y gần như liền muốn rơi lệ, vội vàng lắc đầu một cái sau đó dùng chăn che lại mình, chốc lát thanh âm mới buồn rầu truyền tới, “Không muốn uống thuốc.”

Trong mắt nữ nhân trầm xuống, nhíu mi nhìn chằm chằm bọc nhỏ nhô lên trên giường, luôn cảm thấy trong lòng y có chuyện, nhưng mà cuối cùng vẫn là quyết định không đi truy hỏi y.

Vì vậy dứt khoát bưng thuốc, ngồi ở mép giường, dùng một cái tay khác đi nhẹ nhàng vỗ y, “A Thanh nghe lời, chốc lát nữa thuốc sẽ lạnh.”

Y ở trong chăn giật giật, cũng không nói gì cũng không lộ đầu ra.

Hạ Tịch Nghiễn cho là y chẳng qua là làm ầm ĩ một chút, vừa đưa tay đi kéo chăn mền của y, mở miệng cười, “Ngaoan rồi ~ uống xong ta mang chàng đi —— “

“Ta nói không muốn uống!” Người vốn đang cầm đầu nằm bật mạnh ngồi dậy, vung tay lên vừa vịn đánh tới cái tay nàng bưng thuốc.

Hạ Tịch Nghiễn không kịp phản ứng, vốn là liền cách gần, lại sợ y làm mình bị thương, lại sợ y bị bỏng, vội vàng bưng chén lui về, còn có mấy phần nước thuốc nóng bắn hơn nửa lên cổ tay nàng, cả chén thuốc cũng bị đánh ngã trên đất.

Lâm Hoài Thanh không nghĩ tới sẽ như vậy, hơi thảng người lên muốn nói gì, há miệng một cái lại không một tiếng động.

Hạ Tịch Nghiễn rũ xuống mắt, nhìn trên cổ tay bên phải nóng hừng hực đỏ bừng một mảnh, vừa quét mắt nhìn nước thuốc vẫn còn bốc hơi nằm trên đất.

Nàng nâng tay lên một mỗi nhéo mi tâm một cái, lúc thả tay xuống đã khôi phục lại bình tĩnh.

Trong lòng Lâm Hoài Thanh lo lắng phải chết, nhưng lại ngậm miệng không muốn nhận thua, chẳng qua là nửa quỳ ở trên giường không nhìn nàng.

Mặt Hạ Tịch Nghiễn không cảm giác nhìn y một hồi, cảm kéo căng, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Nàng gọi người vào dọn dẹp, mình thì lần nữa ôm lấy y, nhẹ nhàng xoa bóp thân thể cho y.

Lâm Hoài Thanh ngoan ngoãn uống thuốc, len lén liếc mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của nữ nhân, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân.

Hạ Tịch Nghiễn dứt người uống xong thuốc, vừa đỡ y từ từ nằm xuống, dịch chăn cho y, “Chàng nghỉ ngơi thật tốt, nghe lời.”

Dường như không khác bình thường, lại nghe ra không còn mùi vị ẩm áp như xưa.

Nữ nhân nói xong xoay người ra cửa, Lâm Hoài Thanh quay đầu đi nhìn nàng, rõ ràng ủy khuất muốn chết nhưng thủy chung không bỏ mặt mũi xuống giữ lại.

“Hạ Tịch...” Tên thật vất vả nói ra khỏi miệng nhưng là bỗng bẽn lẽn ở bên trong phòng trống không.

Hốc mắt nhanh chóng đỏ một vòng, y hết sức kìm nén nước mắt, hô hấp nhưng càng ngày càng nặng.

“Ừa... Ngô...” Trong dạ dày cuộn cuộn một mảnh, Lâm Hoài Thanh cuối cùng không nhịn được nằm ở mép giường nôn đến trời đất tối sầm.

Bụng thật to ở mép giường vô cùng không thoải mái, y nôn nôn nước mắt liền rút xuống.

“Ô... Thê chủ... Ngô... Khụ khụ...” Y nằm ở mép giường khóc giống như đứa bé, thật là ủy khuất vô cùng.

Y thật là khó chịu.

Lúc buổi sáng thức dậy nàng cũng không ở bên người, y miễn cưỡng chống tinh thần dùng chút đồ ăn sáng, chẳng qua nửa giờ liền nôn ra toàn bộ.

Trong dạ dày y một mực không thoải mái, luôn có chút cảm giác buồn nôn.

Y nằm ở trên giường chờ nàng, lại cảm thấy nàng có thể cũng sẽ không đến nữa. Thật vất vả chờ được nàng, trong lòng chỉ cảm thấy ủy khuất cùng khổ sở.

Nàng hôm nay, dường như đặc biệt thiếu kiên nhẫn.

15. Chương 14

Editor: Sakura Trang

Lâm Hoài Thanh thật vất vả dừng lại nước mắt, ở trên giường táo lại, chặt vật chống người đi kêu người đến dọn dẹp.

Toàn bộ xử lý thỏa đáng, y cũng mệt mỏi đến toàn thân mất sức.

Trong lòng một mực để tâm mấy chuyện kia, mấy ngày nay tình trạng thân thể của y cũng đi xuống, trong bụng một mực mơ hồ đau, khi thì một trận co rút đau y cũng không để ý lắm.

Lâm Hoài Thanh ôm bụng nằm trên giường, liền như vậy bọc chăn nằm xuống, vô tri vô giác thiếp đi.

Bên kia Hạ Tịch Nghiễn cũng là nằm ở trên bàn thư phòng ngủ, tỉnh dậy chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, cả người cũng mơ màng trầm trầm.

Hạ Tịch Nghiễn xoa xoa huyết thái dương, nhìn sắc trời một chút, phát hiện mặt trời đã lặn, trong lòng lại bắt đầu nhớ mong người thích làm âm ỉ nào đó.

Nàng nhẹ khê thở dài, cổ họng hơi ngứa, không ức chế được ho khan.

Hạ Tịch Nghiễn đưa tay sờ lên trán, đúng như dự đoán có chút nóng lên.

Hôm trước công việc trong phủ quá nhiều, nàng suy nghĩ nhiều bớt chút thời gian bên y, góp nhặt công việc chỉ có thể chờ mỗi đêm dỗ y ngủ sau đó mới tới xử lý.

Liên tiếp một tuần nghỉ ngơi không đầy đủ, vừa nằm ở trên bàn sách ngủ xấp xỉ cả ngày, rốt cuộc là bị phong hàn.

Nhưng có một số việc, nàng không thể không đi làm.

Hạ Tịch Nghiễn đi tìm Tô Tử Nhược khai thuốc, một hơi uống hết đắng đến run lên.

Vì vậy nàng lại không thể tránh khỏi nghĩ tới Lâm Hoài Thanh.

Thuốc đắng như vậy, mỗi ngày y uống một giọt không thừa, cho tới bây giờ đều là uống vào mặt không đổi sắc. Hạ Tịch Nghiễn lại cảm thấy càng thêm đau lòng.

Thân thể y không thoải mái, nóng nảy giận dữ một chút nàng nên càng phải ôm dỗ y, làm sao có thể coi là thật mà giận với y.

Suy nghĩ một chút lại sắc ra mấy tiếng ho khan, nàng càng thêm muốn đi thăm y, lại sợ lây cho y, chỉ đành phải yên lặng đi đến phòng bên cạnh, hy vọng sáng mai tỉnh dậy có thể hết bệnh.

Rõ ràng thân thể vô cùng mệt mỏi, nhưng thủy chung khó mà chìm vào giấc ngủ.

Nàng nằm ở trên giường trần trở hồi lâu, cuối cùng không nhịn được đứng dậy đi xem y một chút.

Hạ Tịch Nghiễn lặng lẽ đẩy cửa phòng ra đi vào, trên giường nhô lên một cái bọc nhỏ.

Nàng đến gần mới phát hiện y ngủ rất không yên ổn, mi tâm từ đầu đến cuối chưa từng giãn ra.

Đau lòng đưa tay nhẹ nhàng lướt qua mặt y, trong lòng một bên mãnh liệt cảnh cáo bằng tình trạng thân thể mình bây giờ nên giữ một khoảng cách với y, một bên lại quả thực khắc chế không nổi.

Nàng ngồi xổm người xuống, tay thay y kéo kéo chăn lại lưu luyến ở khuôn mặt y.

Dưới mắt y có màu xanh nhàn nhạt, Hạ Tịch Nghiễn rất muốn hôn hôn y, lại cảm thấy tức giận với y mình thật là sai hoàn toàn.

Thật xin lỗi...” Lòng nữ nhân tràn đầy thương tiếc nhẹ nhàng đụng chạm mí mắt y, cố gắng kiềm chế khao khát muốn hôn y.

Lâm Hoài Thanh cũng đã mơ mơ màng màng tỉnh lại, xúc cảm chân thật trên mặt để cho y lại có mấy phần xúc động muốn rơi lệ.

“Thê chủ...”

Hạ Tịch Nghiễn cả kinh, vội vàng thu tay về, nghĩ xít lại gần đi ôm y, lại lo lắng đem bệnh lây cho y, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Y cũng đã ráng chống người ngồi dậy, Hạ Tịch Nghiễn vội vàng đi đỡ y, đợi y khó khăn lắm ngồi vững vàng, cánh tay nàng cũng bị y thuận thể ôm ở trong ngực.

Lâm Hoài Thanh nhẹ nhàng cọ cánh tay nàng một cái, rũ mắt nhìn mặt đất, thanh âm nhỏ nhỏ giống như mang theo mấy phần ghen ngào, “Ta biết lỗi rồi thê chủ... Ta không tức giận bậy bạ nữa...”

Nữ nhân nhất thời cảm thấy trong lòng đau đớn, đã là hận không tát mình hai bàn tay, “A Thanh đừng khóc! Là ta không tốt ——” lời còn chưa dứt lại cảm thấy cổ họng hơi ngứa, mấy tiếng ho khan cắt đứt câu nói kế tiếp.

Y lần này cũng không che giấu mình quan tâm, vội vàng thẳng người lên đi xem nàng.

Hạ Tịch Nghiễn một bên đề ho khan, một bên khoát tay tỏ ý mình không có sao, vừa đỡ y từ từ dựa vào.

“Ta không có chuyện gì, chỉ là có chút cảm lạnh, mới vừa đã dùng qua thuốc, A Thanh không cần lo lắng.” Nữ nhân nửa đứng ở mép giường, ngữ điệu ôn nhu trấn an y.

Lâm Hoài Thanh nhìn khuôn mặt dịu dàng của nàng, nhất thời cảm thấy những kiên trì kiêu ngạo cổ chấp trước kia cái gì cũng không tính.

Chỉ muốn nàng còn nguyện ý giả vờ, y cũng nên thỏa mãn.

Làm người không thể quá tham lam.

16. Chương 15

Editor: Sakura Trang

Lâm Hoài Thanh sờ một cái bụng lớn trước người, đưa tay ra về phía nàng, “Thê chủ... Ôm một cái...” Vừa nói còn cúi thấp đầu hơi nhếch mắt nhìn nàng.

Nàng bị manh muốn ngừng cũng không được, phớt phớt muốn ôm y.

May mắn còn nhớ mình có bệnh trong người, không dám thân cận y quá mức, chẳng qua là thuận thể cầm tay của y, “A Thanh ngoan, hôm nay thê chủ không ngủ cùng chàng, chàng nghe lời, có được hay không?”

Lâm Hoài Thanh nhấp mí mắt, thả tay xuống, không có nói gì.

Hiển nhiên nàng từ chối như vậy để cho y cảm thấy hết sức khó chịu.

Lúc này đầu Hạ Tịch Nghiễn choáng váng một chút, các bộ phận trên thân thể đều đang kêu rêu rao đòi phải nghỉ ngơi. Nàng vẫn là không nhận được đặt một nụ hôn lên trán y, lại dặn dò mấy câu sau liền đi phòng bên cạnh.

Lâm Hoài Thanh trợn tròn mắt nằm ở trên giường, lại không nhận được lo lắng cho nàng.

Người hồi lâu không ngã bệnh đột nhiên ngã bệnh, hẳn sẽ rất khó chịu đi.

Y nghĩ như vậy, cuối cùng quyết định đi xem nàng một chút. Vì vậy liền chống giường ráng ngồi dậy.

Bụng nhô lên thật cao ngăn ở trước, để cho y nghĩ khom người xỏ giày đều không thể. Y cố gắng thử một hồi, ngược lại đưa tới bào thai trong bụng kháng nghị.

Một tay Lâm Hoài Thanh chống giường một tay không ngừng xoa tròn lên bụng trấn an hài tử xao động bất an.

Thật vất vả đợi bình tĩnh lại, cả người y đã là mồ hôi lạnh.

Y cũng không dám miễn cưỡng đi xỏ giày nữa, cũng không thể đi chân trần, vì vậy liền xỏ nửa giày đi đến phòng bên.

Nữ nhân trong phòng đã nằm ở trên giường ngủ say, trên mặt có chút đỏ ửng không bình thường.

Lâm Hoài Thanh đau lòng sờ sờ mặt nàng, vừa nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, sau đó đá rơi giày, uốn bụng dè dặt bước đến trong giường nằm xuống, hơi cuộn tròn người rúc vào bên cạnh nàng.

Lúc Bị bệnh, đại khái sẽ càng muốn có người bên cạnh đi.

Không quan hệ, chỉ cần nàng còn có một chút thích ta là tốt, coi như không phải thích nhất cũng được.

Lâm Hoài Thanh nghĩ như vậy, cũng đóng mắt thiếp đi.

—— có phải hay không nên gọi phân giới tuyến chung chăn gối ——

Khi Hạ Tịch Nghiễn tỉnh lại cảm thấy toàn bộ người cũng nhẹ rất nhiều, vẫn còn ở than thầm Tô Tử Nhược người không đáng tin nhưng thuốc cũng không tệ, vừa quay đầu liền thấy người kia rúc ở bên cạnh mình.

Nàng nhất thời nhú mi lại.

Thân thể y càng ngày càng nặng hơn, giữ tư thế như vậy ngủ một đêm, đợi một hồi thân thể khẳng định cứng ngắc không thể động đậy.

Cảm nhận đau xót lan tràn trong lòng, Hạ Tịch Nghiễn lấy tay nhẹ nhàng để ở sau lưng y, từng chút từng chút xoa bóp.

Lâm Hoài Thanh khê cau mày, nàng vội vàng giúp y nâng bụng mở rộng tứ chi, chốc lát mi mới buông lỏng, cọ cọ mặt lên gối ngủ say.

Hạ Tịch Nghiễn nhìn y một hồi, nhất thời trong lòng có một sự tức giận bùng lên, hôn mạnh lên môi y.

“Ngô...” Cuối cùng Lâm Hoài Thanh tỉnh lại, lại bị nụ hôn kịch liệt làm cho cả người vô lực.

Hạ Tịch Nghiễn chưa thỏa mãn buông y, hai tay vịn đầu của y, chóp mũi gần như chạm vào mặt y, hung tợn nói, “Nói xong ngoan ngoãn ngủ đây, ai cho chàng len lén chạy tới? Hử?”

Hai người cách quá gần, lúc nàng nói chuyện khí tức ảm áp phun ở trên mặt y, có chút ngứa một chút, trêu chọc y trong trẻo cười lên.

“Còn cười!” Hạ Tịch Nghiễn từng chút từng chút hôn lên môi y, “Một chút cũng không nghe lời, bị ta lấy bệnh làm thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Lâm Hoài Thanh cong môi để tùy nàng hôn, hai tay cũng vòng lên cổ nàng, “Thê chủ ôm!”

Nàng thân mật cọ cọ chóp mũi của y, cũng không nhận được cười đi theo y, chịu một nhọc ôm lấy y, “Tốt tốt tốt, chúng ta đi ~”

Hạ Tịch Nghiễn dùng chăn bao lấy cả người y, chỉ chừa một đôi chân trắng noãn lộ ở bên ngoài.

Nàng ôm y đi phòng ngủ chính, một đường xuyên qua hành lang, trên đường dĩ nhiên bị rất nhiều hạ nhân nhìn thấy.

Y cảm thấy có chút ngượng ngùng, trong lòng lại thầm tự vui mừng, dùng đầu cọ một cái trong ngực nàng.

17. Chương 16

Editor: Sakura Trang

Hạ Tịch Nghiễn ôm y thay y phục, vừa dụ dỗ người mang ngọc thể lần nữa, xong chuyện hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hoài Thanh vui ở trong ngực nàng được dứt cơm, không ăn nổi mấy hớp liền tránh hướng nơi khác, không chịu ăn nữa.

Nàng ôm chặt người hôn hôn, thương tiếc hôn cầm gầy gò của y, “Ăn chút nữa, nhé? Gầy nhiều như vậy...”

Tay của y che dưới bụng nhẹ nhàng xoa xoa, một cái tay khác tóm y phục trước ngực nàng, thùy mắt thấy bụng lớn nhô lên trước người, thanh âm thật thấp, “Ta thật không muốn ăn.”

Hạ Tịch Nghiễn thoáng chốc liền mềm lòng, coi là thật chỉ mong đem cái gì cũng bưng đến trước mặt y, tâm can bảo bối dụ dỗ, “Được, được được, trước không ăn, chốc lát nữa ăn có được hay không?”

Y ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ý nàng buông mình xuống, ánh mắt sáng trong suốt, mi mắt ôn nhuận, “Thê chủ cũng ăn chút, ta ngồi ở một bên liền tốt.”

Nàng không khỏi cảm thấy vui thích từ đáy lòng, hôn mạnh y một cái, thận trọng ôm y đến trên tháp mềm bên cạnh trải cái đệm thật dày.

Lâm Hoài Thanh chống đầu, nửa nghiêng người nhìn nàng, tay nhưng vẫn không rời khỏi bụng.

Trong bụng căng đau càng thêm rõ ràng, chỉ khó chịu chứ không nhói. Y không nhịn được dùng sức xoa xoa, nhưng thủy chung không làm nên chuyện gì.

Hạ Tịch Nghiễn ăn ăn liền muốn dứt y một miếng, y không tiện từ chối nữa, đại đa số cũng ăn tiếp.

Ba lần bốn lượt, nhưng làm cho trong bụng càng khó chịu, mơ hồ cảm thấy có buồn đi cầu.

Y có chừng bốn năm ngày không bài tiết, nàng bận bịu, y một người thân thể nặng nề, còn cần đem ngọc thể lấy ra, y thật sự là không có biện pháp.

Hôm trước ăn cũng ít, chợt có điểm cảm giác nhịn một chút cũng liền đi qua, uế vật trong bụng cuối cùng liền tích tụ lâu như vậy.

Lâm Hoài Thanh mân mím môi, hơi nâng mũi thu khí.

Nàng vẫn còn ở dùng bữa, làm sao có thể để cho y làm hỏng bữa ăn như vậy.

Ngọc thể ở hậu huyết đã là vào cực sâu, chặn ở nơi đó ngược lại là coi là thật sẽ không để cho y không nhịn được đi ra, chẳng qua là trong bụng dần dần bắt đầu vặn đau.

Y một mặt không muốn phá hỏng không khí tốt đẹp này, một mặt không muốn để cho nàng phát hiện bộ dáng khó chịu như vậy của mình, lại cố gắng nhịn, mồ hôi lạnh sau lưng một trận một trận toát ra.

Không lâu lắm vốn là mãnh liệt mắc đi cầu lại coi là thật tiêu lui xuống, chẳng qua là bụng dưới càng thêm phồng lên.

Y không có cảm giác khó chịu đựng kia, nhưng cũng không hơn chút nào.

Lâm Hoài Thanh Lâm Hoài Thanh ôm bụng nhẹ nhàng thở hào hển, bên kia Hạ Tịch Nghiễn vừa vặn ăn xong, lại gần nhìn y.

“Làm sao?” Nàng xít lại gần liền nhìn thấy trán y đầy mồ hôi, “Bụng không thoải mái?” Dứt lời vừa phát giác sắc mặt y cũng không đỏ hồng như trước.

Thấy tay của y một mực khoắc lên bụng, Hạ Tịch Nghiễn cho là bụng y lại đau, vội vàng ngồi xổm người xuống, một bên thay y nhẹ nhàng xoa bụng lớn, một bên nói lải nhải than phiền, “Đã bảo không thoải mái phải nói với ta, chẳng sao lại len lén chịu đựng.”

Lâm Hoài Thanh bị nàng ôm vào trong ngực từ phía sau, sau lưng đau nhức thoải mái không ít, bụng được nàng xoa nhưng càng thêm âm ỉ.

Trong bụng chợt đau xót để cho y chớp mắt liền trắng mặt, đường ruột ngoa nguẩy để cho y bản năng dùng sức.

Nhưng ngọc thể vừa to vừa dài, há là y như vậy là có thể rung chuyển?

“Ngô...” Y không nhịn được cong người lên, trên trán lại toát ra chút mồ hôi.

Lúc này Hạ Tịch Nghiễn mới phát giác ra không đúng, kéo tay y đang cau mày dùng sức đè trên bụng, “Làm sao, A Thanh?”

18. Chương 17

Editor: Sakura Trang

Nàng ôm cả người y, y phục sau lưng y đã ướt đầm.

Hạ Tịch Nghiễn lo lắng y cảm lạnh, ôm người đi trên giường, lại dụ dỗ y cởi y phục.

Lâm Hoài Thanh gần như không cách nào ức chế dùng sức xuống dưới, bởi vì cửa ra bị chặn lại mà không thể cho ra dẫn đến xúc cảm bức bối gần như để cho người tan vỡ.

Nàng nắm tay đặt ở bụng ưỡn cao của y, lại cũng không cảm giác được động tĩnh hài tử. Chính là lúc sốt ruột không biết làm sao, lại đột nhiên nghe tiếng ruột kêu trong bụng y.

Hạ Tịch Nghiễn sửng sốt một chút, tay đi xuống mò tới bụng dưới của y, đúng như dự đoán đã phồng lên.

Nàng khẽ cau mày, một tay kéo ra chân của y, một cái tay khác trực tiếp lấy ngọc thể ra ngoài.

Vật to dài va chạm ra cảm giác quả thật rất vi diệu, y còn chưa kịp đỏ mặt, trong bụng một tiếng ruột kêu, cảm giác mãnh liệt liền một đường vọt tới huyết khẩu.

Lâm Hoài Thanh chột mông, hai chân hơi vịn chung một chỗ.

“Nàng... Đi ra ngoài... Ân...” Sắc mặt y tái nhợt, ngón tay nắm chặt gối, cố gắng chống cự kích thích nghĩ muốn dùng sức.

Một màn bản thủ như vậy, làm sao có thể để cho nàng nhìn thấy.

Trong lòng Hạ Tịch Nghiễn nhói lên, vạn phần đau lòng.

Nàng nửa quỳ ở mép giường, một tay nhẹ nhàng xoa bụng dưới phồng lên của y, “Không có chuyện gì, A Thanh ngoan, tổng ra tới là tốt.”

Vốn là phồng ngột ngạt khó mà chịu đựng, bị nàng xoa bóp như vậy, mắc đi cầu lại là mãnh liệt mà tới, trong bụng cũng quặn đau không dứt.

“Ngô... Không muốn... Đi ra ngoài... Nàng đi ra ngoài! Ân... A...” Lâm Hoài Thanh gần như liền muốn không nhìn được, càng có thể cảm giác được uest vật kia không kịp đợi bị nặn đi ra bên ngoài.

Sắc mặt y đau đớn ảm đạm, Hạ Tịch Nghiễn vừa đau lòng vừa là tức giận, vội vàng đi nâng mặt y, cũng là sốt ruột không được, “Lâm Hoài Thanh! Chàng tránh cái gì?”

Lòng Nàng như lửa đốt, thấy y từ đầu đến cuối không muốn phối hợp, nhất thời cũng là nổi cơn giận dữ, một câu nói cũng vô cùng nghiêm nghị.

Lâm Hoài Thanh bị nàng thét đến sửng sốt, trong bụng lại là vịn một cái, y thậm chí không kịp phản ứng nữa, bài tiết gần như lấy khuynh hướng phun ra ngoài.

Một khi mở ra một đầu, liền cũng không nhìn được nữa.

Sắc mặt y hơi bại, dưới người không bị khống chế chảy ra uest vật khó ngửi, Lâm Hoài Thanh mở mắt thấy nàng, cuối cùng không có chút thần thái nào.

... Làm thế nào... Y không chịu nổi Như vậy... Toàn bộ bị nàng nhìn thấy...

Trong không khí tràn ngập mùi gay mũi, dưới người Lâm Hoài Thanh do không dừng lại, lại bị kích thích buồn nôn.

Một ít đồ mới vừa ăn phun ra toàn bộ còn chưa đủ, y nằm ở mép giường nôn ọe không ngừng, người không ngừng trượt đi xuống từ trong ngực nàng.

Hạ Tịch Nghiễn nhìn coi là thật lòng như đao cắt, đợi y thật vất vả hoãn lại, vội vàng ôm người đi nằm ở thấp bên cạnh, cách xa một giường dơ bẩn kia.

Lâm Hoài Thanh nửa quỳ ở trên giường, nửa người trên bị nàng ôm ở trong ngực, trong bụng đau xót, sau huyết liền tích tích lịch lịch chảy ra chút nước.

Một tay Hạ Tịch Nghiễn ôm lưng của y, một tay xoa nhẹ vào bụng nhỏ xuống không ít của y, mặt tràn đầy sự thương tiếc.

Dần dần không chảy ra thứ gì, đau đớn trong bụng y lại cũng chưa giảm nhẹ bao nhiêu.

Lâm Hoài Thanh không nhịn được vuốt cánh tay của nàng, khom người dùng sức đi xuống.

Những thứ vừa nãy đã cho ra hết rồi, còn dư lại là trái cây khô tích trữ mấy ngày.

“Ngô... Ừ hắc...” Y không tự chủ được dùng sức, vật kia từ từ đi ra, nhưng ngăn ở huyết khẩu không chui ra được.

Ba lần bốn lượt, ngược lại đưa đến hài tử trong bụng làm ầm ĩ.

Y thở hào hển che bụng, hai loại đau đớn long trời lở đất khác nhau trong bụng đồng thời ồn ào, để cho y không chịu nổi.

Hạ Tịch Nghiễn vỗ nhẹ lưng của y, cúi đầu hôn hôn trán tràn đầy mồ hôi của y, “Không nóng nẩy, từ từ đi, A Thanh chậm một chút.”

“Ừ... A...” Y bỗng chốc siết chặt ống tay áo của nàng, nhắm hai mắt đau hừ ra tiếng.

Tay nàng hạ thêm chút lực độ, xoa từng chút từng chút bụng dưới, lại lo lắng làm bị thương hài tử, chẳng qua là cố gắng hết sức khống chế lực đạo.

Trong bụng đau nhơn, vô cùng mệt nhọc. Lâm Hoài Thanh mở mắt ra nhìn khuôn mặt đau lòng của nàng, thoáng chốc nước mắt liền rơi xuống.

Hậu huyết cứng rắn chỉ chui ra một chút, tiến lùi không được để cho y rất khó chịu.

Y đột nhiên tựa ở vai nàng, cả nửa người gần như đều muốn nhào người đến trong ngực nàng, nghẹn ngào khóc.

“Nàng đừng... Đừng không thích ta... Ô... Ân... Ta đau... Đừng không thích ta...” Y khóc cực kỳ thương tâm, nói cũng bừa bãi mơ mơ hồ hồ.

Nữ nhân thật vất vả nghe hiểu, trong lòng giống như là bị quét một roi thật mạnh.

Hạ Tịch Nghiễn dùng sức ôm chặt y, trong lòng từng trận từng trận đau đớn.

“A Thanh không khóc, thê chủ thích chàng, thích nhất A Thanh mà... Bảo bảo đừng khóc...” Nàng nhẹ nhàng hôn mí mắt ướt át của y, hốc mắt mình cũng hơi ửng đỏ.

19. Chương 18

Editor: Sakura Trang

Lâm Hoài Thanh hơi nheo mắt lại nhìn nàng, lộ ra chút biểu cảm oan ức, chính muốn nói gì trong bụng lại là kêu lên.

“Ừ... Hắc...” Y đột nhiên nắm thật chặt ống tay áo nàng dùng sức, vật kia ở hậu huyết lập tức đi ra một đoạn lớn.

Hạ Tịch Nghiễn vội vàng nhẹ nhàng ấn bụng cho y, “A Thanh cố gắng lên, dùng hết sức, một lần là ra được hết rồi.”

Đầu Lâm Hoài Thanh để ở trên vai trái nàng, vẻ mặt kìm nén cũng có chút trắng xanh.

Vật ở trong lâu từng chút một bị tổng ra, hậu huyết chống đỡ căng lên, y hơi dùng một chút lực liền có thể cảm giác được đau nhói nóng hừng hực.

Mắt thấy đã đi ra một phần lớn, Hạ Tịch Nghiễn còn chưa kịp cao hứng, người trong ngực lại đột nhiên ôm bụng tuột xuống.

Hừ dọa nàng vội vàng ôm chặt lấy y, bụng tay một cái đến trên bụng lớn của y cũng cảm giác được hài tử bên trong hoạt động kịch liệt.

Lâm Hoài Thanh đau mất sức, một đoạn dài ở hậu huyết cũng bị cắt đứt, lăn ở trên giường.

Lại còn to hơn cả so với tất cả ngọc thể y đã từng dùng.

Hạ Tịch Nghiễn thành thạo xoa bụng từng chút một, đợi trong bụng yên tĩnh lại, cả mái tóc của y cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Nàng tiện tay kéo qua vải nhưng trên tháp bọc vật kia vút xuống đất, hôn hôn ánh mắt nửa khép của y, “Còn có một chút, chúng ta cố gắng một lần cho nó ra hết được không?”

Y nghe vậy nhưng thẳng tránh trong ngực nàng, thanh âm run rẩy mang theo nước nỡ, “Không cần... Không muốn...”

Hạ Tịch Nghiễn nhíu mày lại, động tác dưới tay không cho y kháng cự, “Lần này nhịn được không biết về sau phải chịu dày vò thế nào, chẳng lại một chút cũng không nói với ta!”

Cũng không biết y nghe rõ không, lại ôm bụng giãy giụa.

Hạ Tịch Nghiễn rất sợ tay sơ sẩy một cái liền làm y bị thương, không thể làm gì khác hơn là buông tay đi ôm y.

Hậu huyết không ngừng co rút lại, một đoạn vật bị cắt đứt cũng lùi trở về.

Hạ Tịch Nghiễn một mặt nửa ôm nửa đỡ cẩn thận tránh bụng nhô lên của y, một mặt cúi người xuống đi hôn môi y.

Không lâu lắm, Lâm Hoài Thanh liền mềm ở trong ngực nàng, hạ thân cũng run rẩy đứng lên.

Tay ấm áp bơi ở trước ngực y cùng eo, mấy cái thở dốc y liền hồng thấu mặt, hai tròng mắt khép lại.

Nàng tỉ mỉ hôn chiếc cổ thon dài của y, một cái tay khác lặng lẽ mò tới bụng dưới y nhẹ nhàng xoa đẩy.

“Ngô... Hắc...” Lâm Hoài Thanh khó nhịn cọ nàng cả một cái, tay cũng vòng ở sau lưng nàng.

Hạ Tịch Nghiễn chẳng biết lúc nào cũng cởi ra tiết khổ, lúc này thận trọng che ở trên người y, chậm rãi trầm xuống.

Lâm Hoài Thanh không nhịn được hơi gợn cao người, khoái cảm to lớn đã lâu lại để cho y không rãnh chiếu cố đến thứ khác.

Cũng không có phát hiện tay nàng che ở bụng dưới của mình âm thầm dùng sức.

“Ừ... Chậm... Chậm một chút... Ô...” Y chống người miễn cưỡng nghênh hợp mấy cái, eo liền đau nhức không được, mềm nhũn ngã về trên tháp.

Hạ Tịch Nghiễn ôn nhu ôm y, vừa hôn hôn bụng lớn trắng trắng mềm mềm của y, động tác dưới người thông thả nhưng kiên quyết.

Rốt cuộc là thân thể không thoải mái, Lâm Hoài Thanh cuối cùng cũng không chịu nổi, móng tay bấm vào sau lưng nàng, dưới người tả đi ra ngoài đồng thời hậu huyết kia một mực lúc ẩn lúc hiện liền cũng hoàn toàn bị tổng ra.

Hạ Tịch Nghiễn yêu thương hôn hôn trán tràn đầy mồ hôi của y, đơn giản thu dọn một chút bản thân, cầm thấm nhưng sạch sẽ một bên bao kín lấy y, ôm người ngồi ở một bên chờ thị nữ dọn dẹp phòng sạch sẽ.

Y hiển nhiên mệt mỏi, lúc này rúc lại trong ngực nàng ngoan giống như một con mèo nhỏ chưa tỉnh ngủ.

Hạ Tịch Nghiễn nhìn một chút lại không nhìn được hôn y một cái.

Lâm Hoài Thanh vốn là mơ mơ màng màng, lần này bị nàng đánh thức, cau mày hơi có chút cái kinh.

Nàng không ngừng trêu chọc y, hôn môi gặm cổ.

“Ngô... Đừng làm ồn...” Y khó chịu, tay mềm nhũn cũng không giơ nổi, vẫn cố chống đỡ đầu nàng đi ra.

Trong lòng Hạ Tịch Nghiễn thích phải chết, trên mặt nhưng hết sức nghiêm túc, “A Thanh, mới vừa tại sao khóc?”

Y nghe vậy tay cũng không động, bị nàng bắt được thả về trong thảm.

Nàng xít lại gần một ít, nhìn thẳng vào mắt y, “Chàng không tin ta thích chàng?”

Giọng rất là bình tĩnh, lại để cho y sinh ra bất an.

Lâm Hoài Thanh không tự chủ vừa cắn môi dưới, cả người cũng rụt một cái trong ngực nàng, hồi lâu thanh âm buồn rầu mới truyền tới, “Không...”

“Tại sao chàng không muốn để cho bên cạnh?” Hạ Tịch Nghiễn một bên hỏi một bên đưa tay đi nâng đầu y. Không thể để cho y trốn nữa.

Nàng thật vất vả có được người nhà, làm sao có thể không quý trọng mỗi một khắc.

Ai ngờ nàng động y một cái, y liền vùi đầu sâu hơn.

Nàng cũng không dám dùng lực quá lớn, hai người liền giằng co như vậy.

Hạ Tịch Nghiễn nhấp mí mắt, lúc này là thật có chút tức giận.

“A Thanh.” Giọng hơi có vẻ nghiêm túc kêu y một tiếng, ai ngờ y lại chôn trong ngực nàng khóc.

Hạ Tịch Nghiễn ngẩn ngơ, y khóc rất an tĩnh, chẳng qua là thỉnh thoảng tiết ra mấy tiếng thút thít.

Nhưng y khóc rất nhiều, nàng rất nhanh cũng cảm giác được xiêm áo trước ngực ướt một mảng lớn, còn đang không ngừng lan tràn.

Tay rơi vào sau gáy y, nhẹ nhàng vuốt ve đầu y.

“Làm sao? A Thanh đừng khóc...” Trong Lòng tựa như có kim đâm vào, Hạ Tịch Nghiễn không nhìn được ôm y càng chặt thêm một chút.

“Là ta không tốt, mới vừa rồi quá hung dữ có đúng hay không? Thê chủ nói xin lỗi A Thanh có được hay không...” Nàng đau lòng khó tan, chỉ dám cẩn thận dụ dỗ, cũng không dám cưỡng bách y ngừng đầu nữa.

Hồi lâu y mới chậm rãi dừng lại, cũng tự giác từ trong ngực nàng nhô đầu ra nhìn nàng, con mắt long mày lỗ mũi tất cả đều đỏ.

“Nàng đừng... Đừng thích bọn họ có được hay không...” Y run rẩy nói ra những lời này, dứt lời cuối cùng lại có chút muốn khóc, nhưng cố gắng kìm nén, để cho người nhìn lòng thương yêu không dứt.

Hạ Tịch Nghiễn ngược lại là nghe sững sốt một chút, hơi nheo mắt lại, “Chàng là biết cái gì?”

Câu hỏi như vậy của nàng tựa như chứng thật ‘tội’, nước mắt của Lâm Hoài Thanh cũng muốn rơi xuống, nhưng luôn cảm giác mình còn nên cất giữ điểm tôn nghiêm sau cùng.

Cũng không thể yêu một người, liền cái gì cũng không muốn.

Hạ Tịch Nghiễn thở dài, ngón tay điểm chóp mũi của y, “Những ngày qua chàng nghĩ bậy gì vậy? Có phải chàng thấy ta cùng Lạc Hân một chỗ hay không?”

Lạc Hân, là tên của người thiếu niên kia.

Y cương cứng biểu cảm không nói lời nào.

Hạ Tịch Nghiễn liếc mắt một cái thấy ngay y đang suy nghĩ gì, trong lòng vừa thương tiếc vừa tức giận.

“Chàng cứ như vậy không tin ta? Những việc làm ngày qua của ta liền cái người không tâm can như chàng, hừ?” Nàng nói một chút liền tức lên, lại không nhịn được cắn một cái ở khóe miệng y.

Lâm Hoài Thanh cau mày, ánh mắt đầy nước mới vừa khóc yêu kiều nhìn nàng.

Nhìn nàng để nàng cái tính khí gì cũng mất.

Hạ Tịch Nghiễn chấp nhận thở dài, cũng không thật là đời trước thiếu y cái gì?

“A Thanh có thích thê chủ hay không?”

Y cắn môi gật đầu.

“Kia có muốn vĩnh viễn chỉ cùng một mình thê chủ chung một chỗ hay không?”

Y sững sốt một chút, ánh mắt nháy mắt tròn to nhìn nàng.

Nàng tựa như không nhìn thấy tự mình hỏi tiếp,, “Ta cũng chỉ cùng một mình A Thanh ở chung một chỗ, không tốt sao?”

“Chàng nhìn, những ngày qua ta bận rộn như vậy mệt mỏi như vậy, đem những người đó đều đưa ra ngoài, chàng còn một chút cũng không thông cảm ta.”

“Chàng còn chưa tin tình yêu của ta đối với chàng.”

“Chàng còn hoài nghi sự chăm chỉ của thê chủ.”

“Chàng còn muốn đẩy ta ra ngoài.”

Hạ Tịch Nghiễn đầy bụng ủy khuất nhìn chăm chăm y, lại bị người kích động nhào lên hôn.

Động tác y rất lớn, suýt đập vào răng nàng.

Hạ Tịch Nghiễn vội vàng thuận thế ôm chặt y, giữa răng môi tràn ra tiếng giống như đứa bé lằm bằm, “Chàng nhìn chàng vừa ra chiều này, liền nhắm ngay ta không có biện pháp đúng không.”

Lời tuy không ít, động tác nhưng rất nhanh đoạt lại quyền chủ động.

Hạ Tịch Nghiễn cắn thận hôn y, mi vũ tràn đầy nụ cười.

20. Chương 19

Editor: Sakura Trang

Hạ Tịch Nghiễn vừa tỉnh lại, liền cảm giác huyết thái dương vừa kéo vừa đau.

Nàng cau mày xoa xoa đầu, xoay mình ngồi dậy, cảm thấy toàn bộ người cũng nặng nề không chịu nổi.

Chống người xuống giường rót cốc nước, nhưng nhìn chăm chăm tay đang cầm cốc ngây ngẩn.

Da trên mu đôi bàn tay đã có chút nếp nhăn, rõ ràng nhìn ra được gân xanh ngang dọc.

Đây là một đôi tay đã tuổi.

Hạ Tịch Nghiễn còn chưa lấy lại tinh thần, trong lòng nhất thời bối rối, tay cầm cốc hơi run rẩy, vừa vặn có người đẩy cửa đi vào.

Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, là một khuôn mặt ôn hòa thanh tú.

“Ôi, người tỉnh lại? Muốn uống nước tại sao không gọi ta chứ.” Người nọ vừa thấy nàng liền vội vàng đi đến.

Hạ Tịch Nghiễn kinh ngạc nhìn y.

Khuôn mặt y rất đẹp mắt, mặt mũi thanh tú đoan trang, khoe mắt chân mày mang theo dấu vết năm tháng.

Nàng thở hổn hển, hơi có chút chật vật mở miệng nói, “Bây giờ... Lúc nào?”

Người nọ cười cười, “Cũng sắp giờ Tỵ rồi, hôm qua sinh nhật Vũ nhi, người vui vẻ liền uống nhiều rồi, bây giờ có khó chịu không?”

Hạ Tịch Nghiễn bình tĩnh, Vũ nhi là đứa cháu trai thứ ba của nàng, mới vừa tròn 6 tuổi.

Nàng chậm rãi ngồi xuống, nghe nụ cười trêu ghẹo của người bên cạnh, “Người cũng bao nhiêu tuổi, còn cùng đám cô nương kia cụng rượu.” Dứt lời, đi sang một bên nhẹ nhàng giúp nàng xoa huyết thái dương.

Hạ Tịch Nghiễn cầm tay y xuống, vỗ nhẹ nhẹ một cái, “Khổ cực người.”

Nói xong lời này, nhất thời sinh ra cảm giác tang thương vắng lặng.

Nàng già rồi, giấc mộng kia, lại trở lại.

Những thứ kia, lại coi là thật tựa như một giấc mộng.

Tĩnh lại, Lâm Hoài Thanh đã sớm an nghỉ 17 cái mùa hè.

Ánh mắt Hạ Tịch Nghiễn hoảng hốt nhìn khuôn mặt Trì Mộ bên người. Đây là chính quân sau khi nàng yên ổn mới cưới, làm người ôn hòa, tri kỷ.

Làm bạn nhiều năm như vậy, hai người vô cùng ít xảy ra tranh chấp, cho tới bây giờ cũng là phúc thọ song toàn.

Nhưng cuối cùng... Vẫn là không cam lòng.

Dù cho cử án tề mi, cuối cùng vẫn thấy không yên lòng.

__**__**__**__**__**__**__**__**__**__

Hạ Tịch Nghiễn chợt mở mắt ra, xoay mình ngồi dậy, kịch liệt thở hào hển.

Đập vào mắt một mảnh bóng tối, nhưng vẫn có thể cảm giác người nằm bên cạnh.

Lòng lập tức liền an ổn xuống.

Nàng lại từ từ nằm xuống lại, cẩn thận ôm người vào trong ngực, hôn hôn trán y, nhưng bất ngờ hôn đến mồ hôi hột.

Hạ Tịch Nghiễn sửng sốt một chút, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng.

Ánh mắt đã thích ứng bóng tối, nàng nhẹ nhàng xoa bụng của y, nhưng không còn là xúc cảm mềm mại ngày xưa.

Bụng y rất cứng rắn, khiến y phục kéo căng siết chặt.

Trong lòng Hạ Tịch Nghiễn trầm xuống, vội vàng thấp đèn kêu y dậy.

Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh liền ôm bụng than nhẹ, người cũng lảo nhảo khó chịu.

Y động một cái, Hạ Tịch Nghiễn liền mất sắc nhìn thấy dưới người y một bãi máu nhỏ.

Nàng hoảng sợ gần như muốn nhảy lên, cuống quýt đi gọi người kêu Tô Tử Nhược tới, một bên lên giường ôm y trấn an.

Nàng cũng không dám đi xoa bụng của y, tay đặt ở trên bụng cao vút kia hơi có chút phát run, vuốt ve vô cùng nhẹ nhàng.

Tựa như qua rất lâu, nhưng mà trên thực tế cũng rất nhanh, bụng dưới tay lần nữa trở nên mềm mại, Lâm Hoài Thanh cũng thanh tỉnh lại, nằm ở trong ngực nàng.

Hạ Tịch Nghiễn đau lòng sờ đôi môi tái nhợt của y, “Rất đau sao?”

Y hơi lắc nhẹ đầu một cái, tay cũng xoa bụng, nhẹ nhàng nắm tay nàng.

Nàng thoáng chốc mềm lòng rồi tỉnh rồi mù, cúi người xuống đi hôn y, thời khắc chú ý động tĩnh dưới tay.

Lâm Hoài Thanh ngoan thuận đáp lại, người bị nàng ôm ấp, mới vừa kinh hoảng lúc đau bụng cũng tan biến không còn dấu tích, lòng lòng yên lặng kỳ dị.

Lúc Tô Tử Nhược tới, y vừa vận chịu đựng qua lần đau đớn thứ hai, cả người ướt nhẹp nằm ở trong ngực nàng.

Cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là thể nào, Hạ Tịch Nghiễn cảm thấy thời gian dài hơn so với lần đầu tiên, y mặc dù không nói tiếng nào, nhưng tiếng thở dốc càng ngày càng lớn.

Nhìn thấy nàng, tựa như nhìn thấy chúa cứu thế.

Tô Tử Nhược liền vội vàng tiến lên kiểm tra Tô Tử Nhược của y, so với suy đoán của nàng muốn khá hơn một chút, gặp đỡ, còn không có vỡ ối.

Từ cung nơi hạ thân mới khó khăn lắm mở ra một ngón, Tô Tử Nhược ở trên bụng y sờ cái này xoa bóp cái kia, cuối cùng vỗ bả vai của Hạ Tịch Nghiễn có kết luận. “Còn sớm đau, chờ đau dày đặc nói sau. Các người thừa dịp bây giờ ăn một chút gì rồi tắm rửa, không đau thì xuống giường đi tới lui, cũng giảm bớt tội phải chịu.”

Dứt lời, xoay người ra cửa, “Ta đi dặn dò các nàng nấu thuốc, thuận tiện bổ sung giấc ngủ, các người cũng ngủ nhiều một lát, còn sớm đau.”

Hạ Tịch Nghiễn nhìn bộ dáng cà lơ phát phơ của Tô Tử Nhược, trong lòng hơi an ổn chút, lại hôn hôn khuôn mặt tràn đầy mồ hôi của y, “Có muốn tắm không, hử?”

Lâm Hoài Thanh mới vừa đau qua một lần, cả người ra mồ hôi, toàn thân cũng nhớp nhúa không thoải mái, vì vậy lấy tay hơi siết ống tay áo của nàng, uể oải gật đầu một cái.

Hạ Tịch Nghiễn nhẹ nhàng sờ bụng lớn của y một cái, thừa dịp đau đớn tạm nghỉ đỡ y ngồi dậy.

Thật vất vả nửa dựa vào nửa ôm đứng dậy, bụng trầm rũ xuống, bụng dưới bị chống đỡ nhô lên, trụ đến giữa chân.

Chân của y đã không thể khép lại hoàn toàn, lúc này hai chân lại là như nhũn ra, khó khăn lắm đi mấy bước liền ôm cổ nàng, cả người nửa treo ở trên người nàng, không chịu lại đi.

“Eo... Đau thắt lưng...” Y làm bộ đáng thương nhìn nàng, nước mắt đều lớn vồn trong hốc mắt.

Hạ Tịch Nghiễn đau lòng chỉ mong chịu tội thay y, tay đè ở sau lưng y khẽ xoa, vừa dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve dưới bụng, một bên giọng ôn tồn trấn an, “Ngoan a, chúng ta đi tới là tốt, liền sắp tới.”

Lâm Hoài Thanh bĩu bĩu môi, mắt thấy nước mắt cũng muốn tràn ra, y lại đột nhiên ôm bụng ngã xuống.

A Thanh!” Hạ Tịch Nghiễn bận bịu ôm lấy thân thể trượt xuống của y, bụng lần nữa trở nên cứng rắn, nàng nhẹ nhàng hỏi y có phải đau hay không.

“Ngô... Ân a...” Lâm Hoài Thanh thở hào hển nắm chặt váy của nàng, hơi cuộn tròn người chịu đựng.

“Ta... Ta không đi... Đau hơn so với vừa nãy... Ô...” Y không nhịn được khóc lên, không ngừng cọ vào trong ngực nàng, cũng nói không rõ là thật đau nhiều hay là nũng nịu thật nhiều hơn.

Thật vất vả chờ cung lui đi qua, y gần như là ngồi phịch cả người ở trên người nàng.

Lòng Hạ Tịch Nghiễn mềm nhũn suýt nữa liền ôm lấy y, rốt cuộc là nhịn được.

“Rất nhanh thì đến, chàng nhìn đại phu cũng nói phải đi lại nhiều hơn.” Nàng không chút nào thiếu kiên nhẫn, ôm người thấp giọng nhẹ dỗ.

Nhưng y thủy chung không chịu bước đi.

Hai người chỉ đứng như vậy, cho đến y nhanh đứng không vững, chân không cầm được phát run.

Hạ Tịch Nghiễn mân mê, dứt khoát cứng rắn lòng dạ ôm chặt người nửa kéo nửa ôm đi về trước.

Y hoàn toàn nổi lên tính khí nhỏ, khuỷu tay ngăn nàng liền giãy giụa, “Ta không đi... Ta không đi... Ta đau...”

Nàng cau mày, mặc cho khuỷu tay chọc vào ngực đau đớn cũng không một lời từ đầu đến cuối, một hồi liền đi hơn phân nửa chặng đường.

“Ừ... A... Đứng...” Lại là một trận cung lui, sắc mặt Lâm Hoài Thanh nhợt nhạt đi sờ bụng, đau đến y gần như không thở nổi.

Lần này Hạ Tịch Nghiễn dừng lại, lại là hốt hoảng đi giúp y xoa bụng.

Dày vò hơn nửa một hồi mới đến trong ao nước, thân thể nặng nề trong ao nước sương mù lượn lờ thư thái không ít.

Lâm Hoài Thanh nhắm mắt lại dựa vào trên một tảng đá lớn trong ao, tay như có như không sờ bụng một cái.

Trên eo đột nhiên có thêm một cái tay sờ lên, lực đạo vừa phải xoa ấn.

Lâm Hoài Thanh mặt lạnh né tránh tay nàng, đầu tóc rũ xuống chặn lại ánh mắt.

Người nọ than thở một tiếng, vừa ôn nhu ôm lên từ phía sau, hai tay che ở bụng y, “Thật xin lỗi A Thanh, là ta không tốt, ta... Quá gấp...”

Y không nói gì, cuối cùng cũng không giãy giụa.

Lòng Hạ Tịch Nghiễn tràn đầy đau lòng ôm y, tay không quên xoa sau lưng thay y.

Chốc lát, người trong ngực từ từ xoay người lại, bụng lớn mềm nhũn nhẹ nhàng đặt vào eo nàng.

Lâm Hoài Thanh tựa vào trong ngực nàng, vẫn là có chút ủy khuất, “Ta mới vừa... Thật rất đau... Ta rất sợ...”

Thanh âm ấm ấm mềm nhũn coi là thật coi là thật để cho người đau đến trong lòng, Hạ Tịch Nghiễn vội vàng vỗ vỗ lưng của y, “Đừng sợ a, thê chủ luôn bên cạnh chàng có được hay không? Rất nhanh a, A Thanh là có thể nhìn thấy bảo bảo của nhìn thấy chúng ta rồi ~ “

Lâm Hoài Thanh lại đi cọ cọ trong ngực nàng, sờ bụng lớn, trong lòng có chút sợ hãi, lại rất là mong đợi.

21. Chương 20

Editor: Sakura Trang

Người mang thai là không thể ngâm tắm quá lâu, chỉ một lát, Hạ Tịch Nghiễn liền ôm y trở lại trên giường.

Đệm giường đã đổi mới, Lâm Hoài Thanh dựa vào gối ở trên giường, giữa lúc đau đớn ngày càng tăng thêm dừng lại liền được Hạ Tịch Nghiễn dứt mấy hớp cháo.

Cung lui đã trở nên dày đặc hơn, đại khái năm phút một lần, một lần so với một lần mãnh liệt.

Y mới tắm xong, toàn thân lại bị mồ hôi lạnh thấm ướt đẫm.

Hạ Tịch Nghiễn sợ y bị lạnh, cách một hồi sẽ dùng khăn lông xoa một chút mồ hôi, hoặc là thừa dịp cung lui dừng thay y phục khác.

Tô Tử Nhược mới vừa lại tới một lần, lại nói huyết khẩu mở chậm, chờ trưa ngày mai quay lại nhìn.

Y chỉ cảm thấy đau bụng không chịu nổi, trừ lần đó suýt nữa sinh non liền cho tới bây giờ không đau như vậy.

Y ỷ khuất muốn ôm nàng khóc, lại cảm thấy mình phải kiên cường.

Mỗi một người sanh con đều là như vậy, có cái gì ghê gớm.

Một bên trong lòng y cảnh cáo mình, một bên vùi ở trong ngực nàng đau rơi nước mắt.

Coi là thật không phải là y muốn khóc, đau dữ dội nữa chính y cũng không phát hiện mình khóc.

Hạ Tịch Nghiễn ôm y lại là đỡ lại là hôn, tay xoa bóp chân xoa xoa eo một khắc cũng không dừng.

Chính là lúc y đau đớn vô cùng liền khóc nháo giùng giàng nàng nàng, nàng cũng không chút nào thiếu không kiên nhẫn.

A Thanh của nàng chịu đau khổ lớn như vậy, lại có cái gì là nàng không thể chịu được chứ?

Bên ngoài mặt trời đã treo cao, Hạ Tịch Nghiễn nhìn người trong ngực ngủ vô cùng không yên ổn, trùi mền hôn hôn mí mắt xanh đen của y.

Gần như gần như đau mỗi mất đi tri giác, hợp với đám bóp suốt đêm, nàng cũng có chút không chịu nổi.

Lòng Hạ Tịch Nghiễn muốn cho y ngủ nhiều một hồi, gần như là từ sau nửa đêm bắt đầu cung lui cũng đã không gián đoạn nữa, sản khẩu mới mở chưa đến sáu ngón tay, y hai lần uống thôi sản được, nhưng thấy hiệu quả không lớn.

Y mơ màng trầm trầm ngủ mất mấy lần, lại mơ mơ màng màng bị đau tỉnh, mặt đã sớm không còn chút máu.

Tô Tử Nhược nửa đường cũng đến xem lần, chỉ nói nước ối còn không có vỡ, còn sớm, đợi đến buổi trưa lại đi kêu nàng tới.

Thời gian dài đằng đẳng, cũng cuối cùng chịu đựng đến buổi trưa.

Hạ Tịch Nghiễn cẩn thận buông y xuống, cầm gối ôm đặt eo y, rón rén ra cửa, để cho thị nữ nhanh chóng kêu Tô Tử Nhược tới.

Y đau quá lâu, càng về sau đã chỉ có thể âm thầm chịu đựng, cũng không sức lực đi khóc đi giãi giụa nữa.

Nàng chỉ có thể nhìn nhưng không thể làm được gì, để cho nàng lần đầu tiên thống hận mình lưu lại hài tử này.

Hạ Tịch Nghiễn vẫy vẫy hai tay phát run, đi phòng bếp nhỏ phân phó hạ nhân làm một ít thức ăn đưa vào, mới nhanh chóng trở về phòng.

Y đưa lưng về phía cửa nằm nghiêng, Hạ Tịch Nghiễn đến gần mới phát hiện cả người y cũng đang khẽ run.

Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng đi ôm y, lại nhìn thấy trên cánh tay y không kịp tràn đầy dấu răng xanh xanh tím tím.

Lâm Hoài Thanh nước mắt lã chã chảy xuống, trong con ngươi nhìn nàng còn có chút ủy khuất cùng mờ mịt, “Thê chủ... Ta đau...”

Hạ Tịch Nghiễn há miệng một cái, nhưng cũng không nói gì đi ra, nước mắt ngược lại là suýt nữa rớt xuống.

Nàng tiến lên lần nữa ôm người vào trong ngực, hôn mạnh lên môi bị cắn vết thương chồng chất của y, tiếng thở dài chìm trong răng môi, “Tiểu kẻ ngốc...”

Lâm Hoài Thanh vốn là nhẹ nhàng đáp lại nàng, nhưng trong bụng chợt kéo, y một cái không nhịn được trực tiếp cắn ở môi nàng.

Hạ Tịch Nghiễn cau mày, liếm liếm môi chảy máu, lại đi hôn hôn vết thương trên môi có chút kết vảy trên môi y, giọng lộ vẻ cười nhưng trong con ngươi tràn đầy đau lòng, “Đừng nói, lại đau hơn.”

Y ngưỡng ngung hôn hôn nàng, trong bụng đau gần như nhanh muốn chết lặng.

Lâm Hoài Thanh tổn sức nửa chống người, “Thê chủ, chúng ta... Lại đi một chút đi...”

Hạ Tịch Nghiễn nghe vậy nhưng là sưng sốt một chút, người trước sống chết không chịu đi thêm một bước, lúc này nơi với mình đi thêm một chút?”

Nàng nháy nháy ánh mắt chua xót, chậm rãi cười ra tiếng, “Được a, A Thanh thật ngoan...” Thanh âm lại đột nhiên thấp khàn đi xuống, lại có mấy phần ý ghen ngào.

Lâm Hoài Thanh đau không còn tri giác, bị nàng nửa ôm xuống giường, nhất thời cảm thấy đau bụng càng lợi hại hơn.

Y ôm bụng ngả cả người trên người Hạ Tịch Nghiễn, còn kiên trì nhắc chân bước đi.

Huyệt khẩu đã nở bảy ngón tay, y chỉ có thể dang chân ra, gần như là kéo bước chân đi trên đất.

“Ngô... Ủ hắc... Thật là đau... Thê chủ...” Còn chưa đi tới trước bàn, liền không chịu nổi, khóc tức tức ôm Hạ Tịch Nghiễn.

Thai nhi đã xuống rất gần, bụng lớn trụy thành hình giọt nước, y đi mỗi một bước đều đau không chịu nổi, hài tử còn thỉnh thoảng tham gia náo nhiệt ở bên trong.

Thật vất vả đi tới trước bàn, Tô Tử Nhược cũng xách cái hòm thuốc tới.

“Yêu ~ chăm chỉ như vậy, vẫn còn đang đi cơ.” Nàng vừa vào cửa đã nhìn thấy Lâm Hoài Thanh gần như đem hơn nửa người dựa vào trên người Hạ Tịch Nghiễn, bụng bị hài tử chốc chốc lại lòi lên.

Hạ Tịch Nghiễn thấy nàng tới, chính muốn nói gì, còn chưa há mồm cánh tay liền đột nhiên bị người trong ngực bắt.

“Ta... Ta vỡ ối nữa...” Sắc mặt Lâm Hoài Thanh ảm đạm, bị đau nhức đột nhiên xuất hiện trong bụng kích thích suýt nữa nói không nên lời.

Hạ Tịch Nghiễn hoàn toàn lơ mờ, còn chưa tỉnh hồn lại liền bị Tô Tử Nhược sai sử, “Sách, nhanh ôm lên giường, đừng lo lắng!”

Nàng vội vàng nhẹ nhàng ôm người đi trên giường, trong lòng hốt hoảng không biết làm sao.

Tô Tử Nhược cởi ra tiết khó của y, lấy tay ước lượng, “Lúc này mới tám ngón tay a, quá chậm... Đừng dùng sức a, chịu đựng đừng dùng sức.” Dứt lời vừa đưa tay ở trên bụng cứng rắn của y xoa bóp, “Sách, được người nghe ta nói, xương chậu của y nhỏ ta đã nói với người, sản đạo mở chậm như vậy bây giờ nhất định là sinh không được.”

Dừng một chút, lại nói, “Người còn có nhớ chuyện có biện pháp khuếch trương sản đạo mà lúc trước ta đã nói với người không?”

Hạ Tịch Nghiễn vốn là sốt ruột đòi mạng, nghe vậy ngược lại là sưng sốt một chút, không tin nổi nhìn nàng, “Y đau thành cái bộ dáng này, người để cho ta...”

Tô Tử Nhược “Sách ” một tiếng, “Khoan hãy nói a, nếu như người kỹ thuật đầy đủ, y cũng có thể phân tán chú ý một chút, không đau như vậy. Dứt lời vừa muốn nói lại thôi nhìn nàng một cái, do do dự dự nói ra bốn chữ “Hãy có chừng mực”

Hạ Tịch Nghiễn hiểu rõ, tiễn Tô Tử Nhược đi, ôn nhu hôn người trần trọc trở mình trên giường.

Lâm Hoài Thanh từ chưa từng nghĩ đau đớn còn có thể đến loại trình độ này, coi là thật để cho người sống không bằng chết.

Một bên Hạ Tịch Nghiễn hôn y, một cái tay nhẹ nhàng cầm hạ thân của y khẽ xoa.

Tiểu A Thanh rất nhanh liền ngẩng cao, trong bụng y đau phiên sơn đảo hải, hết lần này tới lần khác dục vọng dưới người lại phấn chấn.

Nàng từ từ nhét vào nó vào trong thân thể mình, không dám quá sâu, động tác chậm chạp lưu luyến.

Y đau sắc mặt ảm đạm, tuy nhiên bởi vì dính vào tình dục mà hiện lên đỏ ửng, trán trên tóc ướt át dính vào trên gò má, môi bị cắn đỏ tươi, lại xinh đẹp để cho người kinh tâm động phách.

Hạ Tịch Nghiễn một bên hôn nhẹ bụng của y, vừa dùng tay cầm ở túi nang của tiểu A Thanh, chẳng qua chốc lát liền kích thích người tiết ra toàn bộ.

“Ngô... Hắc...” Lâm Hoài Thanh ôm bụng xụi lơ ở trên giường, một mặt là dư âm sau cao triều, một mặt là trong bụng đau nhức, thiên đường địa ngục, cũng không khác vậy là bao.

Nàng từ từ rút người ra đi ra, thu dọn cho hai người một chút, vừa gọi Tô Tử Nhược đi vào, lần nữa ngồi chồm hổm ở mép giường, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi hoặc nước mắt của y.

“Ừ... Tốt lắm ~” Tô Tử Nhược ước lượng huyết khẩu, lấy tay để ở trên bụng y âm thầm dùng sức.

Lâm Hoài Thanh đau suốt nửa một hơi không thở được, trước mắt từng trận biến thành màu đen, há to miệng lại không thể gọi ra.

“Sách...” Tô Tử Nhược ngượng ngùng sờ mũi một cái, tránh ánh mắt muốn ăn thịt người của Hạ Tịch Nghiễn, “Cái đó... Người đi lên đi ôm y, đừng để cho y lộn xộn... Đau rồi dùng sức a.”

Những lời này đằng sau là nói với Lâm Hoài Thanh, cũng không biết y có nghe thấy hay không.

Hạ Tịch Nghiễn ngồi vào đầu giường, cẩn thận ôm chặt lấy nửa người y vào trong ngực, hôn một cái lại một cái lên đỉnh đầu y, “A Thanh ngoan a, lúc đau liền dùng sức, rất nhanh liền hết đau...”

Lâm Hoài Thanh đau gần như mất đi tri giác, chỉ biết là tay đè trên bụng y không thở nổi, chỉ biết là theo khẩu hiệu dùng sức.

“Ai nha ai nha!! Ta thấy đau rồi!” Tô Tử Nhược vui mừng kêu to, lực đạo dưới tay nhưng không chút buông lỏng.

Lâm Hoài Thanh vô tri vô giác không nghe rõ nàng nói gì, Hạ Tịch Nghiễn nhưng là tinh thần chấn động, tiến tới bên tai y ôn thanh nói, “A Thanh, bảo bảo rất nhanh liền đi ra... A Thanh cố gắng lên... Rất nhanh...” Dứt lời dứt lời nhưng mang theo ghen ngào.

Nàng ôm chặt người trong ngực, chỉ cảm thấy không thể càng đau lòng hơn.

Ngực buồn rầu đè ép khối đá lớn, đau nàng gần như không thể hô hấp.

A Thanh của nàng, nàng lại chịu để cho y chịu khổ như vậy.

Rõ ràng là nhìn thấy tóc thai màu đen, đầu kia đầu kia hết lần này tới lần khác kẹt tại huyết khẩu, cho dù thế nào cũng không chịu tiến thêm một bước.

Mặt trời bên ngoài từ lúc rực rỡ lên cao, đến bây giờ hoàng hôn sắp tắt, cuối cùng cũng không thấy tiến triển chút nào.

“Ngô... Ân a...” Y theo đau đón dùng sức, thời gian càng lâu cảm giác kìm nén nơi hạ thân càng nặng, y cũng dần dần có chút mất sức.

“Đau... Thật là đau... Ngô... Thê chủ...” Lại một lần nữa kiệt lực, y cuối cùng không nhịn được ở trong ngực nàng khóc ra thành tiếng.

Quá lâu... Bụng từ bữa tối một ngày trước cũng có chút mơ hồ đau, đến bây giờ đã suốt một ngày một đêm.

Y rất mệt mỏi, cũng rất đau.

Tiếng khóc thút thít càng ngày càng nhỏ, trong lòng Hạ Tịch Nghiễn hoảng hốt, vội vàng cúi đầu đi nhìn y, “A Thanh... A Thanh!”

Sắc mặt Tô Tử Nhược lại hiem thấy nghiêm túc, tay theo bụng nhô lên của y gia tăng lực đạo đẩy đi xuống, “Không thể để cho y ngủ! Kêu hạ nhân đi lấy nhân sâm đến!”

Lâm Hoài Thanh vốn là mơ mơ màng màng liền muốn thoải mái ngủ mất, trong bụng lại đột nhiên có một trận đau đón trước đó chưa từng có, y bị đau đón ép cho tỉnh lại.

“Ừ... A! Hắc...” Y còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, tay đã theo bản năng đi sờ bụng, mềm nhũn vô lực đẩy đôi tay đang ấn trên bụng y kia, “Đau... Ô... Không muốn...”

Trong miệng y bị dút miếng nhân sâm, khẩu vị khác thường để cho y một giây kế tiếp liền muốn phun ra ngoài.

Môi bị người một chút một chút nhẹ nhàng hôn, Lâm Hoài Thanh hơi nghiêng đầu, trong ý thức mông lung lại thấy rõ trong con ngươi của nàng lóe lên nước mắt.

“Thê chủ...” Y cắn nhân sâm trong miệng, đầu ngón tay vô lực túm lấy sàng đan dưới người, giờ cao hồng dùng sức xuống dưới.

Chính là y cho rằng đã đem hết toàn lực, giờ khắc này ở trong mắt người ngoài xem ra, chẳng qua là hơi có chút phản ứng.

Y đã không còn sức lực.

Tô Tử Nhược nhíu chặt mày lại, mắng một câu thô tục, thanh âm lại hết sức trấn định, “Người ngồi vào trên giường, ôm lấy y.”

Hạ Tịch Nghiễn vội vàng nhẹ nhàng đỡ người dậy, ôm từ phía sau lưng vào trong ngực, đau lòng nắm lấy tay đang túm chặt sàng đan của y, miệng ở bên tai y liên tục, “”Rất nhanh A Thanh... Chúng ta liền ta không sinh có được hay không... Bảo bảo rất nhanh liền đi ra, ngoan... Dùng sức a...”

Lâm Hoài Thanh động nửa mình dưới một chút cực kỳ yếu ớt. Sắc mặt đã hiện ra mấy phần hôi bại, “Ừ... Đau... Đau quá...”

Tô Tử Nhược mắt thấy y lại muốn ngủ mê mang, lại nhìn huyết khẩu dưới người đã bị căng đến mức tận cùng, trong lòng biết không ổn, dứt khoát cắn răng một cái dưới tay dùng hết sức.

“Ách a...” Lâm Hoài Thanh chỉ cảm thấy trong bụng đau nhức một trận, trước mắt mờ mờ cái gì cũng không thấy rõ, ý thức y hoảng hốt đau rên thành tiếng, thuận theo dùng một chút lực, cuối cùng cảm giác dưới người bỗng nhiên buông lỏng một chút.

Đây gần như coi là hài tử bị Tô Tử Nhược cứng rắn đẩy đi ra ngoài.

“Chậm một chút chậm một chút... Được! Đầu ra ngoài rồi!” Tô Tử Nhược vừa là ngạc nhiên mừng rỡ lại là không biết làm sao, “Ai nha quá lớn kéo ra đi...”

Lâm Hoài Thanh có thể cảm giác được rõ rệt hạ thể kẹp một vật không biết tên, lời của Tô Tử Nhược, trong lòng nhất thời trào ra mấy phần cảm giác không nói nên lời.

Rốt cuộc là hài tử đã đợi gần chín tháng ở trong bụng y.

“Ừ... Ngộ hắc...” Y siết chặt sàng đan dưới thân, cảm thụ nữ nhân sau lưng dùng sức ôm, nhất thời cảm giác cũng không phải khó mà chịu đựng như vậy.

Tô Tử Nhược nhẹ nhàng nâng đầu của thai nhi, theo lực đạo kéo từng chút từng chút ra bên ngoài.

“Được! Nhanh tốt lắm tốt lắm... Từ từ đi... Dùng sức là được!” Dứt lời dứt lời ánh mắt sáng lên, “Ra ngoài rồi ra ngoài rồi.”

Nàng thuần thực vỗ vỗ cái mông hài tử, đúng như dự đoán nghe được tiếng khóc trung khí mười phần.

Tử Nhược cẩn thận dùng khăn lông bọc hài tử lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đầy nếp nhăn của hài tử, hài lòng gật đầu một cái.

“Người nhìn, còn là một nữ nhi —— “

Lời còn chưa dứt nhưng nhìn thấy nữ nhân vốn kiên cường nhưng ôm người trong ngực khóc không thành tiếng.

Lần đầu gặp năm ấy, lúc đầu nàng chỉ cảm thấy những hành động của tiểu công tử này thật đáng yêu ngốc nghếch.

Đợi ôm y mộng mộng tỉnh tỉnh vào trong ngực, mới than thở vũng bùn này mình đã lún quá sâu.

Nhĩ nhược thịnh khai, thanh phong tự lai.

————— Hoàn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-ai-nhu-truong-phong>